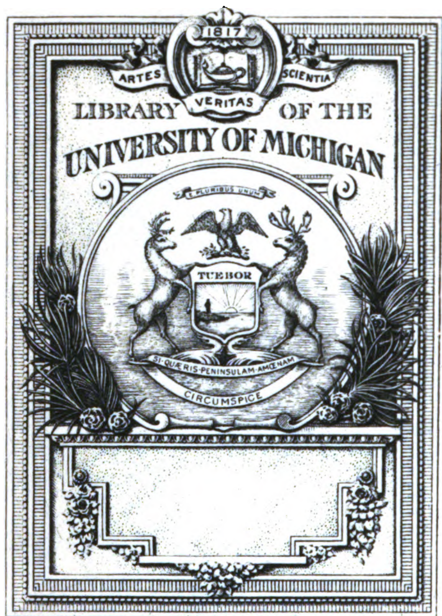

Mr. F. Ponsonby.

1817
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
E PLURIBUS UNUM
TUEBOR
SI QUÆRIS PENINSULAM AMŒNAM
CIRCUMSPICE

Anacreon.

ANACREONTICA

GRAECE

RECENSUIT NOTISQUE CRITICIS

INSTRUXIT

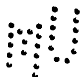
FRIDERICUS HENRICUS BOTHE

MAGDEBURGENSIS

LIPSIAE

IN LIBRARIA WEIDMANNIA

1805.

PRAEFATIO EDITORIS.

Cum neglecta et horrida iacere mihi viderentur carmina Graecorum, quae vocantur Anacreontea, utpote quorum artificium, non imbecillitate ingenii, sed socordia, nemo adhuc perspectum habuisset declarassetque, ipse hanc cepi provinciam, eliminatisque nonnullis interpretamentis, itemque pro virili restitutis, quae interdum obscuratae deprehendebantur, orationis fide atque elegantia, id inprimis curavi, ut certis

ubique regulis adstringerentur versus illi, quos politicis annumerare quidam non dubitaverunt. Anacreonticis autem odariis, Brunckii exemplum secutus, addidi alia similis argumenti poëmata, quae aut emendata ad nos pervenissent, aut satis bene restituta, tum ab aliis, tum a memetipso, viderentur. Scribebam Berolini, mense Sept. 1804.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ.

ΕΙΣ ΛΥΡΑΝ.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας·
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
Ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
Ἤμειψα νεῦρα πρώην,
Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν·
Κᾀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους
Ἡρακλέους, λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀντεφώνει.
Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
Μόνους Ἔρωτας ᾄδει.

ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.

Φύσις κέρατα ταύροις,
Ὁπλὰς δ' ἔδωκεν ἵπποις,
Ποδωκίην λαγωοῖς,
Λέουσι χάσμ' ὀδόντων,
Τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτὸν,
Τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
Τοῖς ἀνδράσι φρόνημα·
Γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
Τί οὖν δίδωσι; κάλλος
Ἀντ' ἀσπίδων ἁπασῶν,
Ἀντ' ἐγχέων ἁπάντων·
Νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον,
Καὶ πῦρ καλή τις οὖσα.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
Στρέφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
Κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
Μερόπων δὲ φῦλα πάντα
Κέαται, κόπῳ δαμέντα,
Τότ' Ἔρως ἐπιςαθείς μευ
Θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.
Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
Κατὰ μευ σχίσεις ὀνείρους.
Ὁ δ' Ἔρως, ἄνοιγε, φησί·
Βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι,
Βρέχομαι δὲ, κἀσέληνον
Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
Ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας,
Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας
Ἀνέῳξα, καὶ βρέφος μὲν
Ἐσορῶ, φέροντα τόξον

Πτέρυγάς τε καὶ Φαρέτρην.
Παρὰ δ' ἱςίην καθίξας,
Παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
᾿Ανέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
᾿Απέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
῾Ο δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
Φέρε, Φησὶ, πειράσωμεν
Τόδε τόξον, ἐς τί μοὶ νῦν
Βλάβεται βραχεῖσα νευρή!
Τανύει δὲ καί με τύπτει
Μέσον ἧπαρ, ὥςπερ οἶςρος,
᾿Ανὰ δ' ἅλλεται καχάζων,
Ξένε, δ' εἶπε, συγχάρηθι·
Κέρας ἀβλαβὲς μέν ἐςι,
Σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
Ἐπὶ λωτίναις δὲ ποίαις
Στορέσας θέλω προπίνειν·
Ὁ δ' Ἔρως, χιτῶνα δήσας
Ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ,
Μέθυ μοι διακονείτω.
Τρόχος ἅρματος γὰρ οἷα
Βίοτος τρέχει κυλισθεὶς,
Ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
Κόνις, ὀςέων λυθέντων.
Τί σὲ δεῖ λίθον μυρίζειν;
Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;
Ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
Μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
Πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
Πρὶν Ἔρωσι δεῖ μ' ἀπελθεῖν
Ὑπὸ νερτέρων χορείας,
Σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων
Μίξωμεν Διονύσῳ!
Τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
Κροτάφοισιν ἁρμόσαντες,
Πίνωμεν, ἁβρὰ γελῶντες!
Ῥόδον φέριςον ἄνθος,
Ῥόδον εἴαρος μέλημα·
Ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά·
Ῥόδα, τοῖς ὁ παῖς Κυθήρης
Στέφεται καλοὺς ἰούλους,
Χαρίτεσσι συγχορεύων.
Στέψον με, καὶ λύριζον!
Παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
Μετὰ κούρης βαθυκόλπου,
Ῥοδίνοισι ςεφανίσκοις
Πεπυκασμένος, χορεύσω.

ΚΩΜΟΣ.

Στεφάνους μὲν κροτάφοισι
Ῥοδίνους συναρμόσαντες,
Μεθύομεν ἁβρὰ γελῶντες·
Ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα
Κατακίσσοισι βρέμοντας
Πλοκάμοις φέρουσα θύρσους,
Χλιδανόσφυρος χορεύει·
Ἁβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος,
Στομάτων ἁδὺ πνεόντων,
Κατὰ πηκτίδων ἀθύρων
Προχέει λίγειαν ὀμφάν·
Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας,
Μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου,
Μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης,
Τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
Κῶμον μέτεισι χαίρων.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
Χαλεπῶς Ἔρως ῥαπίζων,
Ἐκέλευε συντροχάζειν.
Διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων,
Ξυλόχων τε καὶ Φαράγγων
Τροχάοντα τεῖρεν ἱδρὼς,
Κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
Ἀνέβαινε, κἂν ἀπέσβην.
Ὁ δ' Ἔρως, μέτωπα σαίνων
Ἁπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπε,
Σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
Ἁλιπορφύροις τάπησι,
Γεγανυμένος Λυαίῳ
Ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς
Δρόμον ὠκὺν ἐκτανύειν,
Μετὰ παρθένων ἀθύρων.
Ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
Ἁπαλώτεροι Λυαίου,
Δακέθυμά μοι λέγοντες
Διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.
Ἐθέλοντα δ' ἕνα φιλῆσαι
Φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες·
Μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
Πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

ΕΙΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ.

Ἐρασμίη πέλεια,
Πόθεν, πόθεν πέτασσαι;
Πόθεν μύρων τοσούτων,
Ἐπ' ἠέρος θέουσα,
Πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
Τίς εἶ; τί σοι μέλει δέ;
Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
Πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
Τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
Κρατοῦντα καὶ τύραννον.
Πέπρακέ μ' ἡ Κυθήρη,
Λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·
Ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
Διακονῶ τοσαῦτα·
Καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνου
Ἐπιςολὰς κομίζω.
Καί φησιν εὐθέως με
Ἐλευθέρην ποιήσειν·

Ἐγὼ δὲ, κὴν ἀφῇ με,
Δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ·
Τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
Ὄρη τε καὶ κατ' ἀγροὺς,
Καὶ δένδρεσιν καθίζειν,
Φαγοῦσαν ἄγριόν τι;
Τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον,
Ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ·
Πιεῖν δέ μοι δίδωσι
Τὸν οἶνον ὃν προπίνει.
Πιοῦσα δ' ἂν χορεύω,
Καὶ δεσπότην ἐμοῖσι
Πτεροῖσι συσκιάζω,
Κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
Τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
Ἔχεις ἅπαντ'· ἄπελθε.
Λαλιςέραν μ' ἔθηκας,
Ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ ΚΗΡΙΝΟΝ.

Ἔρωτα κήρινόν τις
Νεηνίης ἐπώλει·
Ἐγὼ δὲ τῷ παραςὰς,
Πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
Τὸ τυχθὲν ἐκπρίωμαι;
Ὁ δ' εἶπε δωριάζων,
Λάβ' αὐτὸν ὁππόσου λῇς·
Ὅμως ἴν' ἐκμάθῃς νιν,
Οὐκ εἰμὶ καροτέχνας,
Ἀλλ' οὔ τι λῶ συνοικῆν
Ἔρωτι παντορέκτᾳ.
Δὸς οὖν, δὸς, αὐτὸν ἡμῖν
Δραχμῆς, καλὸν σύνευνον.
Ἔρως, σὺ δ' εὐθέως με
Πύρωσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
Κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέων, γέρων εἶ·
Λαβὼν ἔσοπτρον ἄθρει
Κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας,
Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον!
Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν
Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
Οὐκ οἶδα, τοῦτο δ' οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
Πρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν,
Ὅσῳ πέλας τὰ Μοίρης.

ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
Τί, κωτίλη χελιδών;
Τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
Θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
Ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
Τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
Ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
Τί μευ καλῶν ὀνείρων
Ὑπορθρίαισι φωναῖς
Ἀφήρπασας Βάθυλλον;

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
Τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν
Ἐν οὔρεσιν βοῶσαν
Λέγουσιν ἐκμανῆναι·
Οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθαις
ΔαφνηΦόροιο Φοίβου
Λάλον πιόντες ὕδωρ
Μεμηνότες βοῶσιν·
Ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου,
Καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς,
Θέλω, θέλω μανῆναι.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι.
Ἐπεὶθ' Ἔρως φιλεῖν με,
Ἐγὼ δ', ἔχων νόημα
Ἄβουλον, οὐκ ἐπείσθην·
Ὁ δ', εὐθὺ τόξον ἄρας
Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
Μάχῃ με προὐκαλεῖτο·
Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,
Καὶ δοῦρα καὶ βοείην,
Ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
Ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον·
Ὡς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' ὀϊςοὺς,
Ἤσχαλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον·
Μέσος δὲ καρδίης μευ
Ἔδυνε, καί μ' ἔλυσε.
Μάτην δ' ἔχω βοείην·

Τί γὰρ βάλωμεν ἔξω,
Μάχης ἔσω μιγείσης;

ΕΙΣ ΤΟ ΑΦΘΟΝΩΣ ΖΗιΝ.

Οὔ μοι μέλει Γύγαο,
Τοῦ Σαρδίων ἄνακτος,
Οὔθ' αἱρέει με χρυσὸς,
Οὐδὲν φθονῶ τυράννοις.
'Εμοὶ μέλει μύροισι
Καταβρέχειν ὑπήνην·
'Εμοὶ μέλει ῥόδοισι
Καταςέφειν κάρηνα·
Τὸ σήμερον μέλει μοι·
Τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;

ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΙΝ ΠΙΝΕΙΝ.

— Ὡς οὖν ἔτ' εὐδί' ἐςὶ
Καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
Καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
Μὴ νοῦσος, ἤν τις ἔλθῃ,
Λέγῃ, Μέθες τὸ πίνειν!

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
Ὁ δ' αὖ Φρυγῶν ἀϋτὰς,
Ἐγὼ δ' ἐμὰς ἁλώσεις.
Οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
Οὐ πεζὸς, οὐχὶ νῆες,
Στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος,
Ἀπ' ὀμμάτων βαλών με.

ΕΙΣ ΠΟΤΗΡΙΟΝ ΑΡΓΥΡΟΥΝ.

Τὸν ἄργυρον τορεύσας,
Ἥφαιςέ, μοι ποίησον
Πανοπλίαν μὲν οὐχί·
Τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
Ποτήριον δὲ κοῖλον,
Ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
Ποίει δέ μοι κατ' αὐτὸ
Μήτ' ἄςρα, μήθ' ἅμαξαν,
Μὴ ςυγνὸν Ὠρίωνα·
Τί Πλειάδων μέλει μοι,
Τί δ' ἀςέρος Βοώτεω;
Ποίησον ἀμπέλους μοι
Καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
Καὶ Μαινάδας τρυγώσας·
Ποίει δὲ ληνὸν οἴνου,
Καὶ χρυσέους πατοῦντας
Ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

ΕΙΣ ΟΜΟΙΟΝ ΤΙ.

Καλλιτέχνα, τόρευσον
Ἔαρος κύπελλον ἡδὺ,
Τῆς πρῶτα τέρενά γ' ἡμῖν
Τὰ ῥόδα φερούσης Ὥρας·
Τἀργύριον δ' ἁπλώσας,
Τερπνὸν ποίει πότον μοι.
Τῶν τελετῶν παροίνων
Μή τι ξένον τορεύσῃς,
Μὴ φευκτὸν ἱζόρημα·
Μᾶλλον ποίει Διὸς γοῦν,
Βάκχον Εὔϊον, ἡμῖν,
Μύςιν ὁμοῦ τε Κύπριν,
Ὑμεναίοισι κρατοῦσαν·
Ἀνόπλους χάρασσ' Ἔρωτας,
Καὶ Χάριτας γελώσας,
Κ' ἄμπελον εὐπέτηλον,
Εὐβότρυον, κομῶσαν,

Σὺν εὐπρεπεῖς δὲ κούρους,
Ἅμα Φοῖβος οἷς ἀθύροι.

ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΙΝ ΠΙΝΕΙΝ.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
Πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν·
Πίνει θάλασσ' ἀναύρους,
Ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
Τὸν δ' ἥλιον σελήνη·
Τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
Καὐτῷ θέλοντι πίνειν;

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔςη
Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
Καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔπτη
Πανδίονος, χελιδών·
Ἐγὼ δ' ἔςοπτρον εἴην,
Ὅπως ἀεὶ βλέπης με·
Ἐγὼ χιτὼν γενοίμην,
Ὅπως ἀεὶ φορῇς με·
Ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
Ὅπως σὲ χρῶτα λούσω·
Μύρον, γύναι, γενοίμην,
Ὅπως ἐγώ σ' ἀλείψω·
Καὶ ταινίη δὲ μαςῶν,
Καὶ μάργαρον τραχήλῳ,
Καὶ σάνδαλον γενοίμην,
Μόνον ποσὶν πατεῖσθαι.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
Βρομίου πιεῖν ἀμυςί·
Ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
Πυρόεις ἀναςενάζω.
Δότε δ' ἀνθέων ἐκείνων,
Στεφάνοισιν ὡς πυκάζω
Τὰ μέτωφ', ἅ μοι 'πικαίει.
Τὸ δὲ καῦμα τῶν Ἐρώτων,
Κραδίη, τίνι σκεπάζω;

ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΥ ΣΚΙΗΝ.

Παρὰ τὴν σκιὴν Βαθύλλου
Καθίσω. καλὸν τὸ δένδρον,
Ἁπαλὰς δ' ἔσεισε χαίτας
Μαλακωτάτῳ κλαδίσκῳ·
Παρὰ δ' αὐτῷ τερετίζει
Πηγὴ ῥέουσα Πειθοῦς.
Τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
Καταγώγιον τοιοῦτο;

ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ.

Ὁ πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ
Τὸ ζῆν παρῆγε θνητοῖς,
Ἐκαρτέρουν φυλάσσων,
Ἵν', ἂν θάνατος ἐπέλθῃ,
Λάβῃ τι καὶ παρέλθῃ.
Εἰ δ' οὖ τι που πρίασθαι
Τὸ ζῆν ἔνεςι θνητοῖς,
Τί καὶ μάτην ςενάζω;
Τί καὶ γόους προπέμπω;
Ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
Πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν,
Ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
Ἁπαλαῖσιν ἔν τε κοίταις
Τελεῖν τιν' ἀφροδίταν.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐπειὴ βροτός γ' ἐτέχθην
Βιότου τρίβον πολεύειν,
Χρόνον, ὃν παρῆλθον, ἔγνων,
Ὃν ἔχω δραμεῖν δ' οὐκ οἶδα.
Μέθετε δὲ, Φροντίδες, με·
Μηδὲν ἐμοίγε χ' ὑμῖν!
Πρὶν τὸ τέλος φθάσῃ με,
Παίξω, γελάσω, χορεύσω
Μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅταν πίω τὸν οἶνον,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
Τί μοι πόνων, τί μόχθων,
Τί μοι μέλει μεριμνῶν;
Θανεῖν με δεῖ, κᾂν μέλλω·
Τί δὲ τὸν βίον πλανῶμαι;

ΠΑΡΟΙΝΙΟΝ.

Ὁ Βάκχος ὅταν ἐσέλθῃ,
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
Δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου,
Θεὸν καλόν τ' ἀείδω,
Κισσοστεφής τε κεῖμαι,
Πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.
Ὁπλίζ' ἐγὼ δὲ πίνω.
Φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ·
Μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
Πολὺ κρεῖσσον, ἢ θανόντα.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Δῖος ὁ παῖς, ὁ βάκχος,
Ὁ λυσίφρων, Λύαιος,
Ὅταν ἐς φρένας τὰς σεμνὰς
Ἐςέλθῃ μεθυδώτας,
Διδάσκει με χορεύειν.
Ἔχω δὲ καὐτὸ τερπνὸν,
Ὁ τᾶς μέθας ἐραςάς·
Μετὰ κρότων, μετ' ᾠδᾶς,
Τέρπει με κ' Ἀφροδίτα,
Ἁπαλωτέρως χορεύειν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΑΥΤΟΥ ΕΤΑΙΡΑΝ.

Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε,
Γράφε ζωγράφων ἄριστε,
Τεχνοκοίρανε ῥόδειε,
Ἀπεοῦσαν, ὡς ἂν εἴπω,
Γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
Γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
Ἁπαλάς τε καὶ μελαίνας·
Ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
Γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
Γράφε δ' ἐξόχους παρειὰς,
Ὑπὸ πορφυραῖς δὲ χαίταις
Ἐλεφάντινον μέτωπον.
Τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
Διάκοπτε, μήτε μίσγε,
Ἐχέτω δ', ὅπως ἐκείνη,
Τὸ λεληθότως σύνοφρυ,
Βλεφάρων δ' ἴτυν κελαίνην.
Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς

Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,
Ἅμα γλαυκὸν, ὡς Ἀθήνης,
Ἅμα δ' ὑγρὸν, ὡς Κυθήρης.
Γράφε ῥῖνα καὶ παρειὰς,
Ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
Γράφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
Προκαλούμενον φίλημα.
Τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου,
Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ,
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν
Ὑποπορφύροισι πέπλοις·
Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
Ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
Ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν.
Τάχα, κηρὲ, καὶ λαλήσεις.

ΕΙΣ ΒΑΘΥΛΛΟΝ.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω,
Τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
Λιπαρὰς κόμας ποίησον,
Τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
Τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας·
Ἕλικας δ' ἐλευθέρους μοι
Πλοκάμων, ἄτακτα συνθεὶς,
Ἄφες, ὡς θέλωσι, κεῖσθαι.
Ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
Στεφέτω μέτωπον ὀφρὺς
Κυανωτέρη δρακόντων.
Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔςω,
Κεκερασμένον γαλήνῃ·
Τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἕλκον,
Τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης,
Ἵνα τις τὸ μὲν φοβῆται,
Τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρεμᾶται.
Ῥοδίνην δ', ὁποῖα μῆλον,

Χνοΐην ποίει παρειήν·
Ἐρύθημά θ' ὡς ἂν Αἰδοῦς
(Δύνασαι) πάλιν ποίησον.
Τὸ δὲ χεῖλος οὐκ ἔτ' οἶδα
Τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις....
Ἁπαλὸν, γέμον τε Πειθοῦς...
Τὸ δὲ πᾶν, ὁ κηρὸς αὐτὸς
Ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
Μετὰ δὲ πρόσωπον ἔςω,
Τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν,
Ἐλεφάντινος τράχηλος.
Μεταμάζιον δὲ ποίει,
Δίδυμάς τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
Πολυδεύκεος δὲ μηρούς,
Διονυσίην δὲ νηδύν.
Ἁπαλῶν δ' ὕπερθε μηρῶν,
Μαλερὸν τὸ πῦρ ἐχόντων,
Ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίην θέλουσαν ἤδη.
Φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
Ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι

Δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
Τί πόδας με δεῖ διδάσκειν;
Λάβε μισθὸν, ὅσσον εἴπῃς.
Τὸν Ἐνηβόλον δὲ τοῦτον
Καθελὼν, ποίει Βάθυλλον.
Ὅτε δ' ἐς Σάμον ποτ' ἔλθῃς,
Γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι ςεφάνοισι
Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·
Δουλεύειν δεδίδακται.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἄφες με· τῶς δεήσει
Πιεῖν, πιεῖν ἀμυςί!
Θέλω, θέλω μανῆναι.
Ἐμαίνετ' Ἀλκμαίων τε,
Χ' ὁ λευκόπους Ὀρέςης,
Τὰς μητέρας κτανόντες·
Ἐγὼ δὲ, μηδένα κτὰς,
Πιὼν δ' ἐρυθρὸν οἶνον,
Θέλω, θέλω μανῆναι.
Ἐμαίνεθ' Ἡρακλῆς πρὶν,
Δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
Καὶ τόξον Ἰφίτειον·
Ἐμαίνετο πρὶν Αἴας,
Μετ' ἀσπίδων κραδαίνων
Τὴν Ἕκτορος μάχαιραν·
Ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
Οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
Θέλω, θέλω μανῆναι.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΑΥΤΟΥ ΕΡΩΤΑΣ.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
Ἐπίςασαι κατειπεῖν,
Εἰ κύματ' οἶδας εὑρεῖν
Τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης,
Σὲ τῶν ἐμῶν Ἐρώτων
Μόνον ποιῶ λογιςήν.
Πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
Ἔρωτας εἴκοσιν θὲς,
Καὶ πεντεκαίδεκ'. ἄλλους.
Ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
Θὲς ὁρμαθοὺς Ἐρώτων·
Ἀχαΐης γάρ ἐςιν,
Ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
Τίθει δὲ Λεσβίους μοι,
Καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων,
Καὶ Καρίης, Ῥόδου τε,
Δισχιλίους Ἔρωτας.
Τί φῄς; ἄνευ κόρου θές·

Οὔπω Σύρους ἔλεξα,
Οὔπω Πόθους Κανώβου,
Οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
Ἔρως ἐποργιάζει.
Τί σοι θέλεις ἀριθμῶ
Τοὺς ἐκτὸς ἂν Γαδείρων,
Τοὺς Βακτρίων τε κ' Ἰνδῶν,
Ψυχῆς ἐμῆς Ἔρωτας;

ΕΙΣ ΧΕΛΙΔΟΝΑ.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδὼν,
Ἐτησίη μολοῦσα,
Θέρει πλέκεις καλιὴν,
Χειμῶνι δ' εἷς ἄφαντος
Ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν·
Ἔρως δ' ἀεὶ πλέκει μευ
Ἐν καρδίῃ καλιήν·
Πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
Ὁ δ' ὠὸν ἐςιν ἀκμὴν,
Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη·
Βοὴ δὲ γίγνετ' αἰεὶ
Κεχηνότων νεοσσῶν·
Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς
Οἱ μείζονες τρέφουσιν·
Οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
Πάλιν κύουσιν ἄλλους.
Τί μῆχος οὖν γένηται;

Οὐ γὰρ σθένω 'ς τοσούτους
Ἔρωτας ἐκποιῆσαι.

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Μή με φύγῃς ὁρῶσα
Τὰν πολιὰν ἔθειραν,
Μηδ', ὅτι σοι πάρεςιν
Ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας,
Τὼς ἐμὰ φίλτρ' ἀδοξῇς.
Ὅρα, κἀν ςεφάνοισιν
Ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
Ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

ΕΙΣ ΓΡΑΦΗΝ.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι·
Φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίην γυναῖκα·
Περᾷ δὲ πόντον εὐρὺν,
Τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς·
Οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
Ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
Ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
Εἰ μὴ μόνος γ' ἐκεῖνος.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΕΙΜΕΝΩΣ ΖΗΝ.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις,
Καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
Τί δέ μοι λόγων τοσούτων,
Τῶν μηδὲν ὠφελούντων;
Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
Ἁπαλὸν πῶμα Λυαίου·
Μᾶλλον δίδασκε παίζειν
Μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Πολιοὶ κάρα ςέφουσι·
Βάλ' ὕδωρ, δὸς οἶνον, ὦ παῖ,
Ψυχὴν δέ μοι κάρωσον,
Βραχὺ μὴν ζῶντι κ' ἀλύπως!
Ὁ θανὼν δ' οὐκ ἐπιθυμεῖ.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Ἴδε πῶς, ἔαρος φανέντος,
Χάριτες ῥόδα βρύουσιν!
Ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ!
Ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει!
Ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
Ἁπαλύνεται γαλήνῃ!
Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν·
Νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται·
Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα·
Καρπὸς γαίας προκύπτει,
Καρπὸς ἄλιος προκύπτει·
Κατάφυλλος, κατάκλωνος,
Καθόλων ἤνθισ' ἀταρπός·
Βρομίου ϛεφέσθω νᾶμα!

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
Νέων πλέον δὲ πίνω·
Κἂν δέῃ με χορεύειν,
Σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν·
Ὁ νάρθηξ δ' οὐδέν ἐςιν.
Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
Παρέςω καὶ μαχέσθω.
Ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
Μελιχρὸν οἶνον ἡδὺν
Ἐγκεράσας, φόρησον·
Ἐγὼ γέρων μὲν, οἶμαι,
Σειληνὸν ἐν μέσοισι
Μιμούμενος χορεύσω.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τότε μευ ἰανθὲν ἦτορ
Μούσας ἀρετᾷ λιγαίνειν.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ἀπορίπτεται μέριμνα,
ΠολυΦροντίδες τε βουλαὶ,
Ἐς ἁλικτύπους ἀήτας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον
Δυςδαίμων, τότε Βάκχος
Πολυανθέσιν μ' ἐν ὥραις
Δονέει, μέθῃ γανώσας.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ΣτεΦάνους ἄνθεσι πλέξας,
Ἐπιθεὶς δὲ τῷ καρήνῳ,
Βιότου μέλπω γαλήνην.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας
Δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην

Κατέχων, Κύπριν ἀείδω.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Ὑπὸ κυρτοῖσι κυπέλλοις
Τὸν ἐμὸν νόον γ' ἁπλώσας,
Θιάσῳ τέρπομαι κούρων.
Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
Τόδε μοι μόνον τὸ κέρδος,
Τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω·
Τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντα.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ἔρως ποτ᾽ ἐν ῥόδοισι
Κοιμωμένην μέλιτταν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλὰ, τρώμῃ
Τὸν δάκτυλον παταχθεὶς
Τᾶς χειρὸς, ὠλόλυξε.
Δραμὼν δὲ καὶ πετασθεὶς
Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
Ὄλωλα, μῆτερ, εἶπεν,
Ὄλωλα κἀποθνήσκω·
Ὄφις μ᾽ ἔτυψε μικρὸς
Πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
Μέλισσαν οἱ γεωργοί.
Ἡ δ᾽ εἶπεν· Εἰ τὸ κέντρον
Πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,
Πόσον, δοκεις, πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

ΕΙΣ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ.

Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
Ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
Τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
Τὸν ὅλως ποθοῦντα μολπὰς,
Τὸν ὁμότροπόν γ᾽ Ἔρωτι,
Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης,
Δι᾽ ὃν ἡ Μέθη λοχεύθη,
Δι᾽ ὃν ἡ Χάρις δ᾽ ἐτέχθη,
Δι᾽ ὃν ἀμπαύεται Λύπα,
Δι᾽ ὃν εὐνάζετ᾽ Ἀνία.
Τὸ μὲν οὖν πῶμα κερασθὲν
Ἁπαλοὶ φέρουσι παῖδες·
Τὸ δ᾽· ἄχος πέφευγε μιχθὲν
Ἀνεμοστρόφῳ θυέλλῃ.
Τὸ μὲν οὖν πῶμα λάβωμεν,
Φροντίδας δὲ μεθῶμεν·
Τί γὰρ ἐστί σοι τὸ κέρδος
Ὀδυνωμένῳ μερίμναις;

Πόθεν οἴδαμεν τὸ μέλλον;
Ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος.
Μεθύων θέλω χορεύειν,
Μεμυρισμένος δὲ παίζειν,
Μετὰ καγχασμῶν, γυναῖκας.
Μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
Ὅσον ἐςὶν ἐν μερίμναις.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ποθέω μὲν Διονύσου
Φιλοπαίγμονος χορείας·
Φιλέω δ', εὖτ' ἂν ἐφήβου
Μετὰ συμπότου λυρίζω.
Στεφανίσκους δ' ὑακίνθων
Κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας,
Μετὰ παρθένων ἀθύρειν
Φιλέω μάλιστα πάντων.
Φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ,
Φθόνον οὐκ οἶδα δαΐκτην,
Φιλολοιδόροιο γλώσσης
Φεύγω βέλεμνα κωφὰ,
Στυγέω μάχας παροίνους
Πολυκώμους κατὰ δαῖτας·
Νεοθηλέσιν ἅμα κούραις,
Ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων,
Βίον ἥσυχον φέροιμι.

ΕΙΣ ΤΕΤΤΙΓΑ.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
Ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων,
Ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς,
Βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις·
Σὰ γάρ ἐςι κεῖνα πάντα,
Χ' ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
Χ' ὁπόσα φέρουσιν ὗλαι.
Σὺ δὲ φίλιος γεωργῶν,
Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων·
Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς προφήτης·
Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην·
Τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει.
Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
Ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε,
Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΥΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΝ.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν,
Πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
Ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλυβδον
Περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
Ἐδίωκε καὶ κίχανε.
Τί ὄναρ θέλει τόδ' εἶναι;
Δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
Ἐν Ἔρωσί με πλακέντα,
Διολισθανεῖν ἐν ἄλλοις,
Ἑνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

ΕΙΣ ΤΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΒΕΛΗ.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης,
Παρὰ Λημνίαις καμίνοις,
Τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων
Ἐποίει λαβὼν σίδηρον·
Ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
Μέλι γλυκερὸν λαβοῦσα·
Ὁ δ' Ἔρως χολὴν ἔμισγεν.
Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ ἀϋτῆς
Στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων,
Βέλος ηὐτέλιζ' Ἔρωτος·
Ὁ δ' Ἔρως, τόδ' ἐςὶν, εἶπε,
Βαρύ· πειράσας νοήσεις.
Ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
Ὑπεμειδίασε Κύπρις.
Ὁ δ' Ἄρης ἀναςενάξας,
Βαρὺ, φησίν· ἆρον αὐτό.
Ὁ δ' Ἔρως, ἔχ' αὐτὸ, φησί.

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι,
Χαλεπώτερον δὲ πάντων
Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
Γένος οὐδὲν εἰς Ἔρωτα·
Σοφίη, τρόπος, πατεῖται·
Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
Ἀπόλοιτο πρῶτος οὗτος
Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας!
Διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφὸς,
Διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες,
Πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτὸν,
Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

ΕΙΣ ΓΕΡΟΝΤΑ.

Φιλῶ γέροντα τερπνὸν,
Φιλῶ νέον χορευτάν·
Γέρων δ' ὅταν χορεύῃ,
Τρίχας γέρων μέν ἐςι,
Τὰς δὲ φρένας νεάζει.

ΕΙΣ ΔΙΟΝΥΣΟΝ.

Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ
Νέον, ἐν πόθοις ἀταρβῆ,
Καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
Τελέων θεὸς κατῆλθεν,
Ἁπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,
Πότον ἄρτιον κομίζων,
Γόνον ἀμπέλου, τὸν οἶνον,
Πεπεδημένων ἐπῳδῆς
Ἐπὶ κλημάτων φυλάσσων,
Ἵν', ὅταν τάμωσι βότρυν,
Ἄνοσοι μένωσι πάντες,
Ἄνοσοι δέμας θεητὸν,
Ἄνοσοι γλυκύν τε θυμὸν,
Ἐς ἔτους φανέντος ἄλλου.

ΕΙΣ ΔΙΣΚΟΝ ΕΧΟΝΤΑ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Κράτης τόρευσε πόντον,
Κράτης, μανεὶς ἀτεχνῶς,
Ἀνέχευε κῦμα δίσκου
Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης,
Κράτης δ' ὑπὲρ θάλασσαν
Ἁπαλὰν χάραξε Κύπριν,
Νόον ἐς θεοὺς ἀερθεὶς,
Μακάρων φύσιν δ' ἐςαθρῶν.
Ὁ δέ νίν γ' ἔδειξε γυμνάν·
Ὅσα μὴ θέμις δ' ὁρᾶσθαι,
Μόνα κύμασιν καλύπτει.
Ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὸ
Βρύον, ὡς ὕπερθε λευκὸν,
Ἁπαλόχροος γαλήνας,
Ῥόθιον πάροιθεν ἕλκει.
Ῥοδέων δ' ὕπερθε μαζῶν,
Ἁπαλῆς τ' ἔνερθε δειρῆς,
Μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.

Μέσον αὔλακος δὲ Κύπρις,
Κρίνον ὣς ἴοις ἑλιχθὲν,
Διαφαίνεται γαλήνας.
Ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχοῦνται
Ἐπὶ δελφίσιν χορευταῖς,
Δολερὸν νόον μέροψιν,
Ἔρος Ἵμερός τ', ἔχοντες.
Χορὸς ἰχθύων δὲ κυρτὸς,
Ἐπὶ κυμάτων κυβιςῶν,
Παφίης τὸ σῶμα παίζει,
Ἵνα νήχεται γελῶσα.

ΕΠΙΛΗΝΙΟΣ ῼΔΗ.

Κελαινόχρωτα βότρυν
Ταλάροις φέροντες ἄνδρες,
Μετὰ παρθένων, ἐπ᾽ ὤμων,
Μόνον ἄρσενες πατοῦσι,
Σταφυλὴν λύοντες οἴνου,
Μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
Ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
Ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες,
Νέον ἐκζέοντα Βάκχον,
Ὃν ὅταν πίῃ γεραιὸς,
Τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
Πολιὰς τρίχας τινάσσων.
Ὁ δὲ, παρθένον λοχήσας,
Ἐρατὸς νέων ἐλυσθεὶς,
Ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
Σκιερῶν ὕπερθε φύλλων,
Βεβαρημένην ἐς ὕπνον
(Ὁ δ᾽ Ἔρως ἄωρα θέλγων

Προδότιν γάμων γενέσθαι),
Ὀτὲ μὴ λόγοισι πείθων,
Τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει·
Μετὰ γὰρ νέων. ὁ Βάκχος
Μεθύων ἄτακτα παίζει.

ΕΙΣ ΡΟΔΟΝ.

Στεφανηφόρου μετ᾽ ἦρος
Ῥόδα μέλπομαι. τέρειναν,
Συνέταιρ᾽, ἄεξε μολπήν!
Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
Τόδε καὶ βροτοῖσι χάρμα,
Χάρισιν δ᾽ ἄγαλμ᾽ εὐώροις,
Ἀφροδίσιόν τ᾽ ἄθυρμα,
Χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν·
Τόδε καὶ μέλημα μύσαις
Πολυανθέων Ἐρώτων,
Γλυκὺ καὶ ποιοῦντε πεῖραν
Ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς,
Γλυκὺ δ᾽ αὖ, λαβόντα θαλπνὸν
Μαλακαῖσι χερσὶ κούρων
Προσάγειν Ἔρωτος ἄνθος.
Ἀσόφῳ τόδ᾽ αὐτὸ τερπνὸν
Θαλίαισι κ᾽ εὐτραπέζοις,
Διονυσίοις θ᾽ ἑορταῖς.

Τί δ' ἄνευ ῥόδου γένοιτ' ἄν;
Ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἠὼς,
Ῥοδοπήχεες δὲ Νύμφαι,
Ῥοδόχρους δὲ κ' Ἀφροδίτα
Παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
Τόδε καὶ νόσοισιν ἀρκεῖ,
Τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
Τόδε καὶ χρόνον βιᾶται·
Χαρίεν ῥόδῳ δὲ γῆρας
Νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.
Φέρε δὴ Φύσιν λέγωμεν·
Χαροπῆς ὅτ' ἐκ θαλάσσης
Δεδροσωμένην Κυθήρην
Ἐλόχευε Πόντος ἀφρῷ,
Πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην
Κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς,
Φοβερὴν θέαν Ὀλύμπῳ,
Τότε καὶ ῥόδων ἀγητῶν
Νέον ἔρνος ἤνθισε Χθὼν,
Πολυδαίδαλον λόχευμα·
Μακάρων θεῶν δ' ὅμιλος,

Ῥόδον ὡς γάνοιτο, νέκταρ
Ἐπίτεγξε, κἀνέτειλεν
Ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
Φυτὸν ἄμβροτον Λυαίου.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Ὅτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον
Ἐσορῶ, πάρεστιν ἥβα·
Τότε δὴ, τότ' ἐς χορείην
Ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι,
Παρ' ἀμείνοσιν κυβεύων.
Παράδος· θέλω στέφεσθαι.
Πολιὸν δ' ἑκὰς τὸ γῆρας·
Νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δέ μοι τὶς
Φερέτω ῥοὴν ὀπώρης,
Ἵν' ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν,
Δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
Δεδαηκότος δὲ πίνειν,
Χαρίεντά τ' ἐκμανῆναι.

ΕΙΣ ΕΡΩΝΤΑΣ.

Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι
Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι,
Καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
Ἐγνώρισεν τιάραις·
Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
Ἰδὼν ἐπίςαμ' εὐθύς·
Ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
Ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη
Κρόταφοι, κάρη δὲ λευκὸν,
Χαρίεσσα δ᾽ οὐκ ἔθ᾽ ἥβη·
Πάρα γηραλέῳ ᾽νδιδόντι,
Γλυκεροῦ δ᾽ οὐκ ἔτι πολλὸς
Βιότου χρόνος λέλειπται.
Διὰ ταῦτ᾽ ἂν ἀςαλύζω
Θαμὰ, Τάρταρον δεδοικώς·
᾽Αΐδεω γὰρ ἔςι δεινὸς
Μυχὸς, ἀργαλέη δ᾽ ἐς αὐτὸν
Κάθοδος, καὶ γὰρ ἕτοιμον
Καταβάντι μὴ ᾽ναβῆναι.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΙΝΕΙΝ.

Ἄγε δὴ, φέρ' ἡμὶν, ὦ παῖ,
Κελέβην, ὅκως ἄμυςιν
Προπίω. Τὰ μὲν δέκ' ἔγχει
Ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
Κυάθοις! ὕβριςιν ὥραν
Ἀναδεύων, βασσαρήσω.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΥΤΟ.

Ἀκέσιτε, μηδ' ἔθ' οὕτω
Πατάγῳ τε κἀλαλητῷ
Σκυθικὴν πόσιν, πάροινοι,
Μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
Ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις.

ΕΙΣ ΑΗΔΟΝΑ.

* * * * * * *

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
Μέλπει, βρύοντα μίτραις
Πολυανθέμοις, ἀηδών.
Ὅδε καὶ θεῶν δυνάστης,
Ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει....

* * * * * * *

ΕΙΣ ΑΡΤΕΜΙΝ.

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε,
Ξανθὴ, παῖ Διὸς, ἀγρίων
Δέσποιν', Ἄρτεμι, θηρῶν.
Ἵκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
Δίνῃσι, θρασυκαρδίων
Ἀνδρῶν δ' εὖ καθόρα πόλιν
Χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
Ποιμαίνεις πολιήτας.

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Πῶλε Θρηκίη, τί δή με,
Λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα,
Νηλέως φεύγεις, δοκεῖς δὲ
Μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;

Ἴσθι τοὶ, καλῶς μὲν ἄν σοι
Τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
Ἡνίας δ' ἔχων ςρέφοιμι
Ἀμφὶ τέρματα δρόμου.

Νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκει,
Κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
Δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην
Οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

ΕΙΣ ΘΕΟΥΣ ΕΡΩΤΙΚΟΥΣ.

Θεῶν ἄνασσα, Κύπρι,
Κράτος, Ἵμερε, χθονηρῶν,
Γάμε, βιότοιο φύλαξ,

Ὑμέας λόγοις λιγαίνω,
Ὑμέας ςίχοις κυδαίνω,
Γάμον, Ἵμερον, Παφίην.

ΕΙΣ ΜΥΡΙΛΛΑΝ.

Στρατόκλεις, φίλε Κυθερείας,
Στρατόκλεις, ἄνερ Μυρίλλης,
Ἴδε τὴν φίλην γυναῖκα!
Κομάει, τέθηλε, λάμπει!
Ῥόδον ἀνθέων ἀνάσσει·
Ῥόδον ἐν κόραις Μύριλλα.

ΑΝΘΗ ΚΑΤ' ΕΡΩΤΟΣ.

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
Φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν
Στεφάνους! ἔνεικον! ὡς μὴν
Πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω.

---

* * * * * *
Ἅτε νεβρὸν νεοθηλέα,
Γαλαθηνὸν, ὅστ' ἐν ὕλῃ
Κεροέσσης ἀπολειφθεὶς
Ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν σελίνων
Στεφανίσκους θέμενοι, νῦν,
Θαλίᾳ, θάλειαν ἑορτὴν
Ἀγάγωμεν Διονύσῳ!

ΕΙΣ ΠΑΙΔΑ.

Ὦ παῖ παρθένιον βλέπων,
Δίζημαί σε, σὺ δ' αΐεις
Οὐκ, εἰδὼς, ὅτι τῆς ἐμῆς
Ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

ΠΡΟΣ ΠΑΙΔΑ ΠΕΡΙ ΚΟΡΗΣ ΘΕΟΥΣΗΣ.

Δέρκεο τὴν νεᾶνιν, δέρκεο, κοῦρε!
Ἔργεο, μή σε φύγῃ πέρδικος ἄγρα!
Ἠέλιος τὰ σέθεν δέμνια φαίνει.
Κυπρίδιος πεφύγει σοί γ' ἐνὶ κήπῳ.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ ΠΕΡΙ ΠΑΙΔΩΝ.

Ἐμὲ γὰρ λόγων ἕνεκα
Οἱ παῖδες ἂν φιλοῖεν·
Χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω,
Χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ.

Μεγάλῳ δ' ηὖτέ μ' Ἔρως ἔκοψεν, ὥστε χαλκεὺς,
Πελέκει, χειμερίῃ δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

Οὐ φίλος, ὃς κρατῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
Νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει,
Ἀλλ' ὅστις, Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' Ἀφροδίτης
Συμμίσγων, ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

ΣΑΠΦΟΥΣ
ΛΕΙΨΑΝΑ.

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
Παῖ Διὸς δολοπλόκε, λίσσομαί τε,
Μή με τεχῖσι μή μ' ἀνίαισι δάμνα,
Πότνια, θῦμον,
Ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἴ ποτε κἀτερῶτα
Τᾶς ἐμᾶς αὔδας αἴοισα πολλὺ
Ἔκλυες, πατρὸς δὲ δόμον λιποῖσα,
Χρύσεον ἦλθες
Ἅρμ' ὑποζεύξασα, καλοὶ δέ τ' ἆγον
Ὠκέες ςροῦθοι περὶ γᾶς μελαίνας
Πυκνὰ δινῦντες πτέρ' ἀν' αὖραν, αἰθέ-
ρος διὰ μέσσω·

Αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
Μειδιάσασ' ἀθανάτῳ προςώπῳ
Ἤρε', ὅττι γ' ἦν τὸ πέπονθα κ' ὅττι
Δή τε κάλημι,
Κὄττι μοι μάλις' ἐθέλω γενέσθαι
Μαινόλᾳ θύμῳ. τίνα δ' αὖτ' ἀπειθῆ
Τοὶ σαγηνεύσω φιλότατα; τίς τοὶ,
Σαπφοῖ, ἀδευκάς;
Καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει·
Αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει·
Αἰ δὲ μὴ φιλεῖ, ταχέως φιλάσει,
Κεἶ κεν ἀθέλλοις.
Ἐλθέ μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
Ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δέ μοι τελέσσαι.
Θῦμος ἱμέῤῥει, τέλεσον, τὺ δ' αὐτὰ
Σύμμαχος ἔσσο.

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
Ἔμμεν ὠνὴρ, ὅςτις ἐναντίος τοι
Ἰσδάνει, καὶ πλασίον ἁδὺ φωνεί-
σας ὑπακούει,
Καὶ γελοίσας ἱμερόεν, τό μοι τὰν
Καρδίαν ἐν ςήθεσιν ἐπτόασεν·
Ὡς ἴδον τε, βρόγχον ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς
Οὐδὲν ἔτ' ἴκει,
Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσά τ' ἔαγε, λεπτὸν
Τ' αὐτίκα χρῷ πῦρ ὑποδεδρόμακεν,
Ὀππάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι, βομβεῦ-
σιν δ' ἀκοαί μοι·
Καδδ' ἴδρὼς ψυχρὸς χέεται, τρόμος δὲ
Πᾶσαν ἀγρεῖ, χλωροτέρα δὲ ποίας
Ἐμμὶ, τεθνάκην δ' ὀλίγω δέοισα
Φαίνομαι ἄπνους.
Ἀλλὰ πᾶν τολματὸν, ἐπεὶ πένητα
• • • • • • • •

Γλυκεῖα μᾶτερ, οὔ τι
Δύναμαι κρέκειν τὸν ἱςὸν,
Πόθῳ δαμεῖσα παιδὸς
Βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.

Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα
Καὶ Πληϊάδες, μέσας δὲ
Νυκτὸς παραπέρχετ' ὥρα·
Ἐγὼ δὲ μόνα καθεύδω.

ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ἐλθὲ χρυσέαισι, Κύπρι,
Ἐνὶ κυλίκεσσιν ἀβροῖς
Μεμιγμένον θαλίαισι
Τὸ νέκταρ οἰνοχοεῦσα
Τούτοις ἐμοῖς γε καὶ σοῖς!

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Τῷ γριπεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἀνέθηκε Μενίσκος
Κύρτον καὶ κώπαν, μνᾶμα κακοζωΐας.

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῖσαν
Δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος,
Ἇς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθᾶγι σιδάρῳ
Ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

ΗΡΙΝΝΗΣ

ΛΕΙΨΑΝΑ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ.

Χαῖρέ μοι, Ῥώμα, θυγάτηρ Ἄρηος,
Χρυσέῳ μίτρᾳ, δαΐφρων ἄνασσα,
Σεμνὸν ἃ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὄλυμπον
Αἰὲν ἄθραυστον.
Σοὶ μόνᾳ πρεσβίστα δέδωκε Μοῖρα
Κῦδος ἀῤῥήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
Ὄφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
Ἁγεμονεύῃς.
Σᾷ δ' ὑπὸ σδεύγλᾳ κρατερῶν λεπάδνων
Στέρνα γαίας καὶ πολιᾶς θαλάσσας
Σφίγγεται, σὺ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾷς
Ἄστεα λαῶν.

Πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιςος αἰὼν,
Καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ' ἄλλως,
Σοὶ μόνᾳ πλησίςιον οὖρον ἀρχᾶς
Οὐ μεταβάλλει.
Ἦ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίςους
Ἄνδρας αἰχματὰς μεγάλως λοχεύεις,
Εὔςαχυν Δάματρος ὅπως συνοίσῃς
Καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

ΕΙΣ ΒΑΥΚΙΔΑ, ΤΗΝ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΑΝ.

Στᾶλαι καὶ Σειρῆνες ἐμαὶ, καὶ πένθιμε κρωσσὲ,
Ὅστις ἔχεις Ἀΐδα τὰν ὀλίγαν σποδιὰν,
Τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἠρίον εἴπατε χαίρην,
Αἴτ' ἀςοὶ τελέθοντ', αἴθ' ἑτεροπτόλιες,
Χὤτι με νύμφαν εὖσαν ἔχει τάφος· εἴπατε καὶ τὸ,
Ὅττι πατήρ μ' ἐκάλει Βαυκίδα, χὤτι γένος
Τήνω εὐγενὲς ἐντὶ, καὶ ὅττι μοι ἁ συνεταιρὶς
Ἤρινν' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

ΕΙΣ ΒΑΥΚΙΔΑ, ΕΝ ΤΩι ΘΑΛΑΜΩι ΤΕΛΕΥΤΗΣΑΣΑΝ.

Νύμφας Βαυκίδος ἐμμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
Στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Ἀΐδᾳ·
ΒΑΣΚΑΝΟΣ ΕΣΣ', ΑΙΔΑ. τὰ δέ τοι καλά μευ ποθορῶντι
Σάματα τὰν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν,
Ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ἇς δόμον ἄγετο πεύκας,
Τᾶδ' ἐπὶ καδεςὰς ἔφλεγε πυρκαϊᾶς.
Καὶ σὺ μὲν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖαν ἀοιδὰν
Ἐς θρήνων γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσαο.

ΒΑΣΙΛΙΟΥ ΠΑΡΟΙΝΙΟΝ.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου
Φονίης ἄνευθε χορδῆς!
Φέρε, παῖ, κύπελλ' ἀθέσμως,
Φέρε μοι! νόμους κεράσσω,
Ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
Μετὰ βαρβίτων ἀείδων
Τὸ παροίνιον βοήσω.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΕΙΣ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΑ.

Ω ξένε, τόνδε τάφον τὸν Ἀνακρείοντος ἀμείβων,
Σπεῖσόν μοι παριών· εἰμὶ γὰρ οἰνοπότης.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ΑΠΟ ΥΠΑΡΧΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΟΥ.

Πολλάκι μὲν τόδ' ᾄεισα, καὶ ἐκ τύμβου δὲ βοήσω·
Πίνετε, πρὶν ταύτην ἀμφιβάλησθε κόνιν.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΛΚΑΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

1.

Τέγγε πνεύμονας οἴνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
Ἁ δ' ὥρα χαλεπὰ, πάντα δὲ διψᾷ ὑπὸ καύματος.

2.

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλω.

ϛ.

Οὐ χρὴ κακοῖσι θυμὸν ἐπιτρέπειν·
Προκόψομεν γὰρ οὐδὲν, ἀσάμενοι,
'Ω Βακχί· φάρμακον δ' ἄριςον
Οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθαι.

ΕΚ ΤΩΝ ΒΑΚΧΥΛΙΔΟΥ.

1. Παροίνιον.

Γλυκεῖ' ἀνάγκα σευομένα κυλίκων
Θάλπησι θυμὸν, Κύπριδος
Δ' ἐλπὶς αἰθύσσει φρένας,
'Αναμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις,
'Ανδράσι δ' ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας.
Καί τις μὲν πόλεων κρήδεμνα λύει,
Πᾶσι μοναρχήσειν δ' ἀνθρώποις δοκεῖ,
Χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαροῦσιν οἶκοι·
Πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλήεντα νῆες
"Αγουσ' ἀπ' Αἰγύπτου μέγιστον
Πλοῦτον, πίοντος ὁρμαίνειν κέαρ.

2. Εἰς Εἰρήνην.

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν
Εἰρήνα μεγάλα, πλοῦτον,
Καὶ μελιγλώσσων ἀοιδῶν
Ἄνθεα, δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν
Θεοῖσιν αἴθεται βοῶν
Ξανθᾷ φλογὶ μηρί', εὐτρίχων τε μήλων.
Γυμνασίων τε νέοις
Αὐλῶν τε καὶ κώμων μέλει.
Ἐν δὲ σιδαροδέτοισι πόρπα-
ξιν αἰθᾶν ἀραχνᾶν ἱςοὶ πέλονται·
Ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφάκα δάμναται
εὐρώς.
Χαλκέων δ' οὐκ ἔτι σαλπίγγων κτύπος,
Οὐδὲ συλᾶται μελίφρων
Ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων,
Ἀμὸν ὃς θάλπει κέαρ·
Συμποσίων δ' ἐρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαὶ,
Παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται.

3. Εἰς ἑαυτόν.

Οὐ βοῶν πάρεςι σώματ', οὔτε χρυσὸς,
Οὔτε πορφύρεοι τάπητες,
Ἀλλὰ θυμὸς εὐμενὴς,
Μοῖσά τε γλυκεῖα,
Καὶ Βοιωτίοισιν ἐν σκύφοισιν
Οἶνος ἡδύς.

ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΑΙΣΜΑΤΑ ΠΑΡΟΙΝΙΑ Η ΣΚΟΛΙΑ.

Πιττάκου Μιτυληναίου.

Ἔχοντα τόξον κ' ἰοδόκον φαρέτραν δεῖ ςείχειν ποτὶ φῶτα κακόν·
Πιςὸν γὰρ οὐδὲν γλῶσσα δίςομος λαλεῖ,
Διχόμυθόν γ' ἔχουσα κραδίῃ νόημα.

Ἀδέσποτον.

— Ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον,
Εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι,
Ἐπὴν δὲ κὴν πόντῳ γένηται,
Τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

Καλλιςρατου ᾆσμα εἰς Ἁρμόδιον καὶ Ἀριςογείτονα.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὥςπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριςογείτων,
Ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

Φίλταθ' Ἁρμόδι', οὔ τι που τέθνηκας,
Νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
Ἵνα περ, ποδώκης, σ', Ἀχιλεὺς,
Τυδείδην τε φασὶν Διομήδεα.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
Ὥσπερ Ἁρμόδιος κ' Ἀριςογείτων,
Ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
Ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην.

Ἀεὶ σφῷν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
Φίλταθ' Ἁρμόδιος κ' Ἀριςογείτων,
Ὅτι τὸν τύραννον κτάνετον,
Ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσατον.

Ἀδέσποτον εἰς Πᾶνα.

Ὦ Πὰν, Ἀρκαδίας μέδων κλεεννᾶς,
Ὀρχηςὰ, Βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις,
Γελάσειας, ὦ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς
Εὐφροσύναις ἀοιδαῖς κεχαρημένος.

Σιμωνίδου.

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ·
Δεύτερον δὲ, φυὰν καλὸν γενέσθαι·
Τρίτον δὲ, πλουτεῖν ἀδόλως·
Καὶ τὸ τέταρτον, ἡβᾷν μετὰ τῶν φίλων.

Τιμοκρέοντος Ῥοδίου εἰς Πλοῦτον.

Ὤφελές γ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
Μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάσσῃ,
Μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆναι,
Ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
Κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ
Πάντ' ἐν ἀνθρώποις κάκ' ἐστί.

Ἀδέσποτον εἰς Παλλάδα.

Παλλὰς Τριτογένει', ἄνασσ' Ἀθηνᾶ,
Ὄρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας,
Ἄτερ ἀλγέων καὶ στάσεων
Καὶ θανάτων ἀώρων, σύ τε καὶ πατήρ!

Ἀδέσποτον εἰς τὰς μεγάλας θεάς.

Πλούτου μητέρας, Ὀλυμπίαν, ἀείδω,
Δήμητρα, στεφανηφόροις ἐν ὥραις,
Σέ τε, παῖ Διὸς, Περσεφόνη.
Χαίρετον, εὖ δὲ τήνδ' ἀμφέπετον πόλιν!

Ἀδέσποτον.

Ἐν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε τέκνα Λατὼ,
Φοῖβον χρυσοκόμαν, ἄνακτ' Ἀπόλλω-
ν', ἐλαφηβόλον τ' ἀγροτέραν
Ἄρτεμιν, ἃ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

Πραξίλλης Σικυωνίας.

Ἀδμήτου λόγον, ὦ 'ταῖρε, μαθὼν, τοὺς ἀγα-
θοὺς φίλει,
Τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς, ὅτι δειλοῖς ὀλί-
γη χάρις.

Ἀδέσποτα.

Ὑπαὶ παντὶ λίθῳ σκορπίος, ὦ 'ταῖρ', ὑποδύεται·
Φράζευ μή σε βάλῃ. τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶσ' ἕπεται
δόλος.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλην ἔχει
Τιμὴν ἔν τε βροτοῖς, ἔν τε θεοῖσιν, κατ' ἐμὸν
νόον.

Παροίνιον.

Ἔγχευσον κώθωνι, διάκονε, μηδ' ἐπιλήθου,
Εἰ δὴ χρὴν ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

Ὅμοιον.

Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συνςεφανηφόρει,
Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.

Εἴθε λύρα καλὴ
Γενοίμην ἐλεφαντίνη,
Καί με καλοὶ παῖδες φοροῖεν
Διονύσιον ἐς χορόν.

Εἴθ' ἄπυρον καλὸν
Γενοίμην μέγα χρυσίον,
Καί με καλὴ γυνὴ φοροίη,
Καθαρὸν θεμένη νόον.

῞Α γ' ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ' ἔρα-
ται λαβεῖν·
Κἀγὼ παῖδα καλὴν τὰν μὲν ἔχω, τὰν δ' ἔρα-
μαι λαβεῖν.

Εἴθ' ἐξῆν, ὁποῖός τις ἦν ἕκαςος,
Τὸ ςῆθος διελόντ', ἔπειτα τοίνυν
'Εςιδόντα, κλείσαντα πάλιν,
῎Ανδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί!

Ὑβρίου Κρητός.

Ἔςιν ἐμοὶ πλοῦτος μέγα δόρυ, καὶ ξίφος,
Καὶ λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός.
Τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω,
Τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν
Οἶνον ἀπ' ἀμπέλω,
Τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι.
Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντες ἔχειν
Δόρυ καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον,
Πάντες γόνυ, πεπτηότες,
Ἐμοὶ κυνέοντες δεσπόταν
Καὶ βασιλέα μέγαν φωνέοντι.

Ἀρίφρονος Σικυωνίου εἰς Ὑγίειαν.

Ὑγίεια, πρεσβίς᾽ ὦ μακάρων, μετὰ σεῦ
Ναίοιμι τὸ λειπόμενον βιοτᾶς,
Σὺ δ᾽ ἐμοὶ πρόφρων σύνοικος εἴης·
Εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις,
Ἢ τεκέων, τᾶς ἰσοδαίμονός
Τ᾽ ἀνθρώποις βασιλῆδος ἀρχᾶς,
Ἢ πόθων, κρυφίοισιν οὓς
Ἀφροδίτης ἄρκυσι θηρεύομεν,
Εἰ δέ τις ἄλλα
Θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις,
Ἢ πόνων ἀναπνοὰ πέφανται,
Μετὰ σεῖο, μάκαιρ᾽ Ὑγίεια,
Τέθηλε πάντα,
Καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρ·
Σέθεν δὲ χωρὶς οὔ τις εὐδαίμων.

Ἀριςοτέλους παιὰν εἰς τὴν Ἀρετήν.

Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
Θήραμα κάλλιςον βίῳ,
Σᾶς περὶ, παρθένε, μορφᾶς
Καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας·
Τοῖον ἐπὶ φρέν' ἔρωτα βάλλεις,
Καρπὸν φέρεις τ' ἀθάνατον,
Χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων,
Μαλακωτάτοιό θ' ὕπνου.
Σεῦ δ' ἕνεχ' ὁυκ Διὸς Ἡρακλέης,
Λήδας τε κόροι πόλλ' ἀνέτλασαν,
Δύναμίν γ' ἔργοις ἀγορεύοντες,
Σοῖς τε πόθοις Ἀχιλλεὺς,
Αἴας τ' Ἀΐδαο δόμους ἦλθον·
Σᾶς φιλίου δ' ἕνεκεν μορφᾶς Ἀταρνέως
Ἔντροφος ἀελίου χήρευσεν αὐγᾶς.
Τοιγὰρ ἀοίδιμον ἀθάνατόν τέ μιν
Ἔργοισιν αὐξήσουσι Μοῦσαι,

Μναμοσύνας θύγατρες,
Ξενίου Διὸς σέβας σεβίζου-
σαι, Φιλίας τε γέρας βεβαίου.

Σιμωνίδων ἄλλα τινὰ λείψανα.

Βιοτῆς μὲν γὰρ χρόνος ἐστι βραχύς·
Κρυφθεὶς δ' ὑπὸ γῆς κεῖται θνητὸς
Τὸν ἅπαντα χρόνον.

Ποιήματος περὶ Δανάης καὶ Περσέως λείψανον.

Ὅττε λάρνακι δαιδαλείᾳ
Ἄνεμός τ' ἐμπεσὼν, κινηθεῖσά τε
Λίμνα δείματι ἤριπεν,
Οὐκ ἀδιάντοισι παρειαῖς
Ἀμφί τε Περσεῖ βάλλε φίλαν χέρα,
Εἶπέν τ'· ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον!
Σὺ δ' ἀωτεῖς, γαλαθηνῷ
Τ' ἤτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ
Δώματι χαλκογόμφῳ, νυκτιλαμπεῖ,
Κυανέῳ τε δνόφῳ·
Σὺ δ' αὐαλέαν ὕπερθε
Τεὰν κόμαν βαθεῖαν
Παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις,
Οὔτ' ἀνέμου φθόγγων, πορφυρέᾳ
Κείμενος ἐν χλανίδι πρόσωπον καλόν.
Εἴθε σοὶ δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
Ἄκικυν δ' ἐμῷ ῥήματι
Ἐπεῖχες οὔας!

Κέλομαι δ', εὖδε, βρέφος, εὑδέτω δὲ
Πόντος, εὑδέτω ἄμετρον κακόν!
Μεταβουλία δέ τις φανείη,
Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέθεν· ὅτι δὴ θαρσαλέον
Ἔπος εὔχομαι τεκνόφιν δίκας μοι.

Σιμωνίδου τοῦ Ἀμοργίνου, ὡς εἰκάσαι, ποίημα περὶ γυναικῶν.

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
Τὰ πρῶτα. τὴν μὲν ἐξ ὑὸς τανύτριχος·
Τῇ πάντ' ἂν οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα
Ἄκοσμα κεῖται, καὶ κυλινδεῖται χαμαί·
Αὐτὴ δ' ἄλουτος, ἄπλυτός τ' ἐν εἵμασιν,
Ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται.
Τὴν δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος
Γυναῖκα, πάντων ἴδριν, οὐδέ μιν κακῶν
Λέληθεν οὐδὲν, οὐδὲ τῶν ἀμεινόνων·
Τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐςι πολλάκις κακὸν,
Τὸ δ' ἐσθλόν· ὀργὴν δ' ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λιτουργὸν, αὐτομήτορα,
Ἣ πάντ' ἀκοῦσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει,
Πάντη δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη
Λέληκεν, ἢν καὶ μηδέν' ἀνθρώπων ὁρᾷ.
Παύσειε δ' ἄν μιν οὔτ' ἀπειλήσας ἀνὴρ,
Οὔτ', εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ

'Οδόντας, οὐδ' ἂν μειλίχως μυθεύμενος,
Οὐδ' εἰ παρὰ ξείνοισιν ἡμένη τύχοι,
'Αλλ' ἐμπεδῶς ἄπρηκτον αυονὴν ἔχει.
Τὴν δὲ πλάσαντες γηΐνην 'Ολύμπιοι,
"Εδωκαν ἀνδρὶ πηρόν· οὔτε γὰρ κακὸν,
Οὔτ' ἐσθλὸν οὐδὲν οἶδε τοιαύτη γυνὴ,
"Εργον δὲ μοῦνον ἐσθίειν ἐπίςαται·
Κοὔτ', ἂν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεὸς,
'Ριγῶσα δίφρον ἆσσον ἕλκεται πυρός.
Τῇ δ' ἐκ θαλάσσης ἐν φρεσίν γ' ἤθη νέμει,
Τῇ μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρῃ
(Κ' ἐπαινέσει μιν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδὼν,
Οὐδ' ἔςιν ἄλλη τῆςδε λωΐων γυνὴ
'Εν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ καλλίων),
Τῇ δ' οὐκ ἀνεκτὸς οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
Οὔτ' ἆσσον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
"Απλητον, ὥςπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων,
'Αμείλιχος δὲ πᾶσι κἀποθύμιος,
'Εχθροῖσιν ἶσα καὶ φίλοισι, γίγνεται·
"Ωςπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμὴς
"Εςηκ' ἀπήμων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα,

Θέρεος ἐν ὥρῃ, πολλάκις δὲ μαίνεται,
Βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη.
Ταύτῃ μάλις' ἔοικε τοιαύτη γυνὴ
Ὀργὴν, φυὴν δ', ὡς πόντος, ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ' ἐκ τεφρῆς τε καὶ παλιντριβέος ὄνου,
Ἣ σύν τ' ἀνάγκῃ σύν τ' ἐνιπῆσιν μόγις
Ἔρεξεν ὧν ἅπαντα καὶ πονήσατο
Ἀρεςά. τόφρα δ' ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ
Προνὺξ προῆμαρ, ἐσθίει δ' ἐπ' ἐσχάρῃ·
Ὁμῶς δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον
Ἐλθόνθ' ἑταῖρον ὀντινοῦν ἐδέξατο.
Τὴν δ' ἐκ γαλῆς, δύςηνον οἰζυρὸν γένος·
Κείνῃ γὰρ οὔτι καλὸν οὐδ' ἐφίμερον
Πρόςεςιν, οὐδὲ τερπνὸν, οὐδ' ἐράσμιον·
Εὐνῆς δ' ἀδηνής ἐςιν ἀφροδισίης,
Τὸν δ' ἄνδρα τὸν συνόντα ναυσίῃ διδοῖ·
Κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακὰ,
Ἄθυςα δ' ἱερὰ πολλάκις κατεσθίει.
Τὴν δ' ἵππος ἁβροχαιτόεσσ' ἐγείνατο,
Ἣ δούλι' ἔργα καὶ δύην παρατρέχει,
Κοὔτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον

Ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
Οὔτε πρὸς ἴπνον, ἀσβόλην ἀλευμένη,
Ἵζοιτ', ἀνάγκῃ δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον.
Λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἀπὸ ῥύπον
Δὶς, ἄλλοτε τρὶς, καὶ μύροις ἀλείφεται.
Ἀεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ,
Βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
Καλὸν μὲν οὖν θέημα τοιαύτη γυνὴ
Ἄλλοισι, τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακὸν,
Ἢν μή τις ἢ τύραννος ἢ σκηπτοῦχος ᾖ,
Ὅςτις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.
  Τὴν δ' ἐκ πιθήκου. τοῦτο δὴ διακριδὸν
Ζεὺς ἀνδράσιν μέγιςον ὤπασεν κακόν.
Αἴσχιςα μὲν πρόςωπα, τοιαύτη γυνὴ
Εἶσιν δι' ἄςεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλως,
Κἀπ' αὐχένα βραχεῖα κινεῖται μόγις,
Ἄπυγος, αὐτόκωλος. ἆ τάλας ἀνὴρ,
Ὅςτις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται!
Δήνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίςαται,
Ὥςπερ πίθηκος, οὐδέ οἱ γέλως μέλει,
Οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἥδεται καθημένη,

Ὅκου λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους,
Οὐδ' ἄν τιν' εὖ ῥέξειεν, ἀλλὰ τοῦθ' ὁρᾷ,
Καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλεύεται,
Ὅκως τὶ, χ' ὡς μέγιϛον ἔρξειεν κακόν.
Τὴν δ' ἐκ μελίσσης. τήν τις εὐτυχεῖ λαβών·
Κείνῃ γὰρ οἴῃ Μῶμος οὐ προσιζάνει·
Θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κἀπαέξεται βίος·
Φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,
Τεκοῦσα καλὸν κ' οὐνομάκλυτον γένος·
Κἀριπρεπὴς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
Πάσῃσι, θείη δ' ἀμφιδέδρομεν χάρις.
Τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζεὺς τὰς ἀρίϛας καὶ πολυφραδεϛάτας.
Τὰ δ' ἄλλ' ἄφιλα ταῦτα μηχανῇ Διὸς
Ἔϛιν τε πάντα, καὶ παρ' ἀνδράσιν μένει·
Ζεὺς δ' ἄρα μέγιϛον τοῦτ' ἐποίησεν κακὸν,
Καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἀῤῥήκτου πέδης,
Γυναῖκας, αἶτ', ἢν καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν,
Ἔχοντί τῳ μάλιϛα γίγνονται κακόν·
Οὐ γάρ κατ' εὔφρων ἡμέρην διέρχεται
Ἅπασαν, ὅϛτις σὺν γυναικὶ πήγεται,

Οὐδ᾽ αἶψα λιμὸν οἰκίης ἀπώσεται,
Ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυςμενέα θεόν.
Ἀνὴρ δ᾽ ὅταν μάλιςα θυμηδεῖν δοκῇ
Κατ᾽ οἶκον, ἢ θεοῦ μοῖραν, ἢ 'νθρώπου χάριν,
Εὑροῦσα μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται·
Ὅκου γυνὴ γάρ ἐςιν, οὐδ᾽ ἐς οἰκίαν
Ξεῖνον μολόντα προφρόνως δεχοίατο,
Ἥτις δέ τοι μάλιςα σωφρονεῖν δοκεῖ,
Αὕτη μέγιςα τυγχάνει λωβωμένη,
Κεχηνότος γὰρ ἀνδρός. οἱ δὲ γείτονες
Χαίρουσ᾽ ὁρῶντες καὶ τὸν, ὡς ἁμαρτάνει.
Τὴν ἣν δ᾽ ἕκαςος αἰνέσει μεμνημένος
Γυναῖκα, τὴν δὲ θουτέρου μωμήσεται·
Ἴσην δ᾽ ἔχοντες μοῖραν οὐ γιγνώσκομεν·
Ἐξ οὗ τε τοὺς μὲν Ἀΐδης ἐδέξατο
Γυναικὸς εἵνεκ᾽ ἀμφιδηριωμένους.

Πολλὸς γὰρ ἡμῖν εἰς τεθνάναι χρόνος·
Ζῶμεν δ᾽ ἀριθμῷ παῦρα κακῶς ἔτη.

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ' ἀνὴρ ληΐζεται
Ἐσθλῆς ἄμεινον, οὐδὲ ῥίγιον κακῆς.

Πάμπαν δ' ἄμωμος οὔ τις, οὐδ' ἀκήριος.

Πλάτωνος τοῦ Φιλοσόφου.

Μῆλον ἐγώ· βάλλει με φιλῶν σέ τις. ἀλλ' ἐπίνευσον,
Ξανθίππη· κᾀγὼ καὶ σὺ μαραινόμεθα.

Ἀλφείου Μιτυληναίου.

Οὐ στέργω βαθυληΐους ἀρούρας,
Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγης·
Αὐτάρκους ἔραμαι βίου, Μακρῖνε·
Τὸ ΜΗΔΕΝ γὰρ ΑΓΑΝ ἄγαν με τέρπει.

Παύλου Σιλεντιαρίου εἰς λουτρὸν δίδυμον, ἐν ᾧ λούονται καὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες.

Ἄγχι μὲν ἐλπὶς ἔρωτος· ἑλεῖν δ'-οὐκ ἔςι γυναῖκας·
Εἶρξε πυλὶς Παφίην τὴν μεγάλην ὀλίγη·
Ἀλλ' ἔμπης γλυκὺ τοῦτο· ποθοβλήτοις γὰρ ἐπ' ἔργοις
Ἐλπὶς ἀληθείης ἐςὶ μελιχροτέρη.

Ἀρχιλόχου Παρίου λείψανά τινα.

Εἰμὶ δ᾽ ἐγὼ θεράπων μὲν Ἐνυαλίοιο ἄνακτος,
Καὶ Μουσέων ἐρατὸν δῶρον ἐπιστάμενος.

Οὔτε τι γὰρ κλαίων ἰήσομαι, οὔτε κάκιον
Θήσω, τερπωλὰς καὶ θαλίας ἐφέπων.

Τοῖος ἀνθρώποισι θυμὸς, Γλαῦκε Λεπτίνεω πάϊ,
Γίγνεται θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἐφ᾽ ἡμέρην ἄγει,
Καὶ φρονεῦσι τοῖ᾽, ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασι.

Θυμὲ, θύμ', ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε,
Ἀμάδα δυςμενῶν ἀλέξευ, προςβαλὼν ἐναντίον •
Στέρνον, ἐν δοκοῖσιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθεὶς
Ἀσφαλέως. καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
Μηδὲ νικηθεὶς ἐν οἴκτῳ καταπεσὼν ὀδύρεο,
Ἀλλὰ χαρτοῖσίν τε χαῖρε, καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα
Μὴ λίην, γίγνωσκε δ', οἷος ῥυθμὸς ἀνθρώπους ἔχει.

Ἀλλ' ἄλλος ἄλλῳ καρδίην ἰαίνεται.

— — Νίκης δ' ἐν θεοῖσι πείρατα.

Σόλωνος.

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

Ἔργμασιν ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἁδεῖν χαλεπόν.

Πολλοὶ γὰρ πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
Ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδόν ἐςι,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

ANNOTATIONES.

METRI ANACREONTEI NOTITIA.

Metra Graecorum et Latinorum cognoscenti nihil antiquius esse debet doctrina de ἰσοχρονίᾳ pedum metricorum, qua pedes ἰσόχρονοι, i. e. aequales numero morarum seu temporum, promiscue usurpantur. Dicitur autem brevis syllaba, qualis est τὸ, unius esse morae, temporis, χρόνου, longa, qualis est τοῦ, duarum morarum: quam rem tam bene callebant veterum aures, ut aequales hoc nomine pedes metrici, etiam qui maxime viderentur inter se diversi, facile pro ἰσοδυνάμοις acciperentur.

In hexametris igitur heroïcis dactylus, spondeus, et in veterrimis poëtis, velut Hesiodo, etiam anapaestus, promiscue adhibentur. Quibus pedibus trochaeum quoque non male adnumeraveris, talem quidem, quem sequatur mora, non literis expressa, sed tantum durans, quantum huic pedi ad integritatem metri dactylici deest, i. e. mora unius temporis, qua vel subintellecta, vel per verbum aut syllabam expressa, habetur pes reliquis illis aequalis, quatuor temporum. Quales morae non in extremis solum metris cogitandae sunt, ubicumque iusta mensura videntur carere, velut cum in fine iambicorum versuum pro iambo usurpatur pyrrhichius, verum in illis quoque versuum generibus, quae vocantur logaoeda, quando fortior numerus in similem debiliorem transit, dactylus in trochaeum, anapaestus in iambum, intellectis moris, qualibus ad explendam iustam metri men-

suram opus est. Neque ab hoc artificio nostrates abhorrent poëtae, velut, Bürger cum canit:

Blandine sah her, Lenardo sah hin,

post vocem *her* mora, quae proprie dicitur, observanda est, i. e. mora unius temporis, ut metrum sibi constet. Similiter in iambicis aequipollent iambus, anapaestus, spondeus, dactylus; in trochaïcis iidem pedes, praeter iambum, pro quo accedit numero trochaeus; in glyconiis polyschematistis diiambus permutatur cum ditrochaeo, dispondeo, antispasto denique; et sic de aliis metris.

Ut autem pedum ἰσοχρόνων alter pro altero ponitur, ita etiam in metris formandis hi potissimum componi solent, ut qui aequabilitatem servent rhythmi: cuius rei exempla aliquot infra protulimus, §§. 1. et 3.

His itaque positis, quae natura sit metri illius, de quo dicendum mihi est, omissis

virorum doctorum de hoc loco litibus, quam brevissime aperiam.

1. Metrum, quod dicitur Anacreonteum, choriambicis adnumerandum est, siquidem constat proprie choriambo dimetro catalectico ἰαμβίζοντι:

— υ υ — υ — υ.

Versus eiusmodi formae passim aliis immiscentur Anacreonteïs, et in odario quidem, cuius initium Μή με φύγῃς, 5 tales continuo sunt positi. De quo metri genere callidissimus veterum grammaticorum metricus, Terentianus Maurus, Putsch. collect. pag. 2439.:

At (inquit) choriambus unus
Praeditus antibaccho
Claudicat, ut priores:

(egerat autem in proxime antecedentibus de iambicis dimetris claudis, quales hi sunt:

Adest celer phaselus.
Memphitides puellae.)

Lex tamen una metri est.
Tinctus colore noctis.
Dabunt malum Metelli.
Inachiae puellae.
Seu bovis ille custos.

Vides, hominem agnoscere ἰσοδυναμίαν harum metri formarum ἰσοχρόνων:

— υ υ — υ — υ

υ — υ — υ — υ

Et sane ubique in melicis Graecorum carminibus non iambicus solum monometer choriambi vicem praestat, cumque eo permutatur, verum etiam antispastus et monometer trochaïcus; iambicus tamen saepius. Quod quidem perspicue videre licet in versu Alcaïco, qui itidem pro choriambico habendus est, constans quippe monometro iambico hypercatalecto (qui ἰσοδύναμος est choriambo hypercatalecto), choriambo puro, et iambico brachycatalecto.

2. Altera igitur metri Anacreontici for-

ma est iambica, quae falso pro prima, imo unica, habetur, quia saepissime reperitur, ut quae modicis, ideoque frequentioribus, qui lyrae conveniunt, affectibus aptissima sit:

υυ — —
υ — υ — υ — υ

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας.

Ἰὼ θεῶν παντάρχα.

Sophoclis Oedip. Col. 1054.

Ἔρδουσιν, ἢ μέλλουσιν; ibid. 1044.

Γράφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,

Προκαλούμενον φίλημα.

Accipit haec, secundum communem metrorum iambicorum regulam, imparibus locis praeter iambum et tribrachum, quem ubique admittit, etiam spondeum, anapaestum et dactylum, et prima quidem regione saepius, tertia vero rarissime, velut in hisce versibus:

Θαλιὰ, θάλειαν ἑορτήν.

(si vera est nostra emendatio:)

Ὃν ἔχω δραμεῖν δ' οὐκ οἶδα.

et dactylum quidem ibi nunquam. Miscentur hae choriambicae et iambicae metri formae Sophoclis Antig. 610. 11.

3. Quo iure autem iambici monometri in choriambicorum locum succedunt, eodem etiam trochaïci monometri, ἰσόχρονοι quippe illi quoque, ut supra dixi, choriambo; unde versus Anacreonteï inveniuntur huiusmodi formae:

— υ — ῡ ῡ — υ

Βάκχον Εὔϊον ἡμῖν.

Ἔσχον ὀργὰν ἄναυδον.

Sophoclis El. 1283. ed. Brunck. cf. 1282.

Annotandum est, ubi puri trochaei iambique adhibentur (ut fieri solet, ne admissis spondeis, — υ — —, — — υ, vis et gratia numeri imminuatur, qua de causa etiam spondeus vitatur loco tertio iambicae formae), similem esse hunc versum Pherecrateo:

Βάκχον Εὔϊον ἡμῖν,

quem item exprimit hoc metrum, quando antispastos usurpat vel puros, vel spondeum tantummodo priore loco adhibentes, iambosque puros:

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι ςεφάνοισι.

Sic etiam in Phalaeceo metro choriambus permutatur cum trochaïco monometro, siquidem hoc metrum continetur basi, quam vocant, 3 vel 4 temporum (υ —, — υ, — —), choriambo et iambico monometro hypercatalecto, qui ἰσοδυναμεῖ simili choriambo:

Vivamus, mea Lesbia, atque amemus.

Utrisque vero, iambis et trochaeis, choriambi numerus variatur in metro Sapphico, quod pariter atque Alcaïcum et Phalaeceum, e choriambicis est, meritoque inter pulcherrima numeratur.

4. Variationi item studentes, quartam denique metri Anacreontei speciem induxerunt poëtae, antispasticam, ut loco cho-

riambi, vel iambici monometri, vel trochaici monometri, usurparetur antispastus ἰσόχρονος, hisce formis:

υ — — υ υ — υ
Ὅρα, κἂν στεφάνοισιν
— — — υ υ — υ
Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα

quae formae, uti et rarior illa, υ υ — — υ υ — υ, similes sunt Pherecrateo. His autem ἰσοδυναμοῦσι sequentes species, secundum metri leges antispastici:

υ υ — — υ υ — —,

quod metrum convenit cum ionico a minore dimetro:

υ υ — — υ υ — —
Πολυκώμους κατὰ δαῖτας.
Στεφανίσκους δ' ὑακίνθων.
Ἁπαλὸν πῶμα Λυαίου.
υ υ — — υ — — —
Θιάσῳ τέρπομαι κούρων.

— — ∪ ∪ — ∪ — ∪̄

Παίξω, γελάσω, χορεύσω,

quae forma congruit cum ionicis a maiore τραχαΐζουσι, nec tamen deflectit a libertate iambicorum in comoediis et fabulis Satyricis, qua utitur etiam similis illa species, quae ab anapaestis incipit:

∪ ∪ — ∪ ∪ — ∪ — ∪̄

Παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς.

∪ — — — ∪ — ∪̄

Παρέςω καὶ μαχέσθω.

∪ — — — ∪ ∪ — —

Βοᾷ τηλωπὸν ἰωὰν,

Sophocl. Philoct. 212. (cui versui respondet, quemque sequitur, purus anacreonteus.)

— — — ∪ ∪ ∪ — —

Οἴμοι. — Στέρξον, ἱκετεύω.

— — — — — — —

Φεῦ, φεῦ! — Πείθου· κἀγὼ γάρ.

Sophocl. Oedip. Col. 520.

Ut autem supra iambicam et trochaïcam

huius metri formam, tanquam aequales, promiscue usurpari vidimus apud Sophoclem, ita iambicos et antispasticos, qui quidem cum ionicis congruunt, versus anacreonteos miscet Aeschylus Sept. 680.:

Θεὸν, οὐ θεοῖς ὁμοίαν,
Παναληθῆ κακόμαντιν,
Πατρὸς εὐκταίαν Ἐριννὺν
Τελέσαι τὰς περιθύμους etc.

Cuius, licentiae dicam, an potius ingeniosissimae libertatis? si alia in poëtis Graecis exempla quaeris, nusquam plura reperies, quam in versibus dochmaïcis, usitatissimo Tragicis metri genere. Cuius forma cum proprie sit haec:

υ — — υ —   υ — — υ —

cum dochmio, qui est antispastus hypercatalectus, tum alii pedes permutantur ἰσόχρονοι, tum inprimis pro illo adhibetur choriambicus dimeter brachycatalectus, velut Aeschyli Sept. 190.:

Μήποτ' ἐμὸν κατ' αἰῶνα λίποι θεῶν
Ἄδε πανήγυρις, μήδ' ἐπίδοιμι τάν-
δ' ἀςυδρομουμέναν πόλιν καὶ ςράτευμ',

quibus versibus hi respondent:

Ἐςι· θεοῖς δ' ἔτ' ἰσχὺς καθυπερτέρα·
Πολλάκι δ' ἐν κακοῖσί τιν' ἀμάχανον
Οὐ χαλεπὸς θεὸς ὑπὲρ δώματ' ἐγ-
(κρημναμέναν etc.)

ut in 6 versibus antispasticis ter tantum usurpatus sit antispastus, reliquae vero 9 pedis illius sedes a choriambis occupatae deprehendantur. Vides igitur, quomodo in anacreonteis antispasti adhibentur pro choriambis, ita invicem in dochmaïcis choriambos esse loco antispastorum.

Sic variare, sic καλλύνειν metra sua scivere Graeci, ut exprimendis congruerent affectibus. Quaeris, cur tam multiforme sit metrum Anacreonteum, ut varia eius σχήματα vix ad eandem omnia normam dirigi posse videantur? Respondeo: non nisi tali

metro, quod ingentem vim cum suavissimis orationis coniungeret gratiis, pingi potuisse affectum *ποικιλώτατον*, quo nihil vehementius, nihil dulcius, amorem. Cui deo celebrando, una cum comitibus eius, Cerere et Baccho, inprimis operam poëtae dederunt Anacreontici.

Et haec quidem ea sunt, quae de versu, qui proprie dicitur Anacreonteus, dicenda habuimus. Invenitur etiam eiusmodi catalectus, qualis ille est in Anonymi cuiusdam lusu, quem hic liber exhibet:

Γάμον, Ἵμερον, Παφίην,

et Sophocleus, loco supra laudato Oedipi Colonei:

Ὅσον σὺ προςχρῄζεις.

Qui versus additus Anacreonteo acatalecto efficit galliambum:

Αἶς ἔντεα παταγεῖται, καὶ χάλκεα κρόταλα.
Super alta vectus Atys celeri rate maria.

Has igitur formulas, et si quae harum similes habentur, quicunque animo bene informaverit, is neque ἄμετρα haec metra credet, neque singulas eorum species pro generalibus accipiens regulis, incorruptos scriptorum locos temeraria critica exercebit.

De Anacreonticis sic Clar. Brunck in editione Anacreontis Carminum tertia locupletiore, quae prodiit Argentorati apud I. G. Treuttel, 1786, forma 12, pag. 109.: Libros quinque carminum, quae scripserat Anacreon ἢ παρ' οἶνον, ἢ σὺν ἱμέροις, absumsit deplorandum illud naufragium, quo tot antiquitatis monumenta intercidere. Superstitem unicam tabulam, qua pauci continentur festivissimi senis lusus, studio debemus Constantini Cephalae, qui saeculo X. vixit. Is quum novam Syllogen concinnaret Epigrammatum, in capita distributorum, simul compositis quae eiusdem essent argumenti, Anacreontis reliquias ei inseruit, admixtis aliis, quae homines haud illepidi,

Anacreontem pro ingenii sui modo aemulati, conscripserant, sequiore aetate, quum iam dudum temerata fuisset graeci sermonis puritas, et metricae leges observari desiissent. Huic capiti titulum fecit Ἀνακρέοντος Τηΐου συμποσιακὰ ἡμιάμβια, καὶ Ἀνακρέοντεια καὶ τρίμετρα: unde arguitur, ne ipsum credidisse, omnia ista sonasse Teïum barbiton. Prudenter quidem fecisset, si sui cuique odario auctoris nomen praefixisset: verum quibuscunque integer est sensus, ii facile avem ex cantu dignoscent. —

Sic ille, ceteroquin recte, nisi quod metri legibus soluta horum carminum pleraque credebat, quem errorem ne quis in posterum erraret, supra operam dedimus.

Iam breviter indicabo, quae a me in his carminibus sensorum et metrorum causa mutata fuerint, tacite receptis pristinorum editorum, et inprimis Brunckii, viri clarissimi, lectionibus, quarum de veritate non nisi inter male doctos litigari adhuc posse videretur. Nomen Galli eruditi, quoniam saepius memoratur, litera B significo.

Carminis 2. ad versum 1. W. Baxter recte annotat, penultimam vocis κέρατα etiam in Orphicis produci apud Proclum:

Ταύρεα ἀμφοτέρωθε δύο χρύσεια κέρατα.

Poterat Euripidis quoque uti testimonio Bacch. 919.

Carminis, cuius initium Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις versu 16. codicis Vaticani scriptura

est, πρὶν ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν, unde B. fecit: πρὶν ἐκεῖσε δεῖ μ' ἀπελθεῖν.

Carm. c. i. Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων v. 12. vulgo legitur inconcinne: Σ. οὖν με καὶ λυρίζω. B. audacius quam verius: ςεφώμεθ' οὖν. λυρίζων παρὰ etc. glossema οὖν tollendum fuit.

Carm. c. i. Ὑακινθίνῃ μ. ῥ. v. 9. merito B. in dubium vocat vulgatam lectionem σείων, quae explicanda fuerit, insolite quidem, ῥιπίζων, ἀναψύχων, suspicaturque scriptum olim fuisse σαίνων. quod recepi. Sophocles Oed. Col. 298. Φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων Σαίνει με προςςείχουσα. cf. Valck. ad Eurip. Hippol. 862.

Carm. Διὰ νυκτὸς ἐγκ. v. 11. legitur pravis numeris: ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι. Opponuntur inter se ἕνα et πάντες.

Carm. Ἐρασμίη π. v. 30. ἂν χορεύω, i. e. saltare soleo, qua potestate ἂν cum praesente indicativi construitur, ut monet B.

Non nemini placebat ἀναχορεύω, quod non inelegans. sed nihil mutandum.

Carm. Ἔρωτα κηρ. τ. v. 3. v. legitur hiulce: Ἐγὼ δέ οἱ π., quod ex interpretatione fluxit. Cerea deorum signa, praesertim in usum pauperum, publice vendebantur.

Carm. Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην v. 3., quod vulgo obtinet βοῶντα, mutavi, secutus Rich. Bentleium in literis ad D. Franc. Gaconem, scriptorem libri: Les odes d'Anacréon et de Sapho en vers françois par le poète sans fard. Ipsa enim, inquit vir elegantissimus, Cybebe, sive Cybele, amore Attidis percussa, insaniit [quippe quae amatorem eviravit], ut ex Phrygum historia rem diserte narrat Diodor. Sic. libro 3. (capp. 58. 59. edit. Wesseling. p. 226.) Cybebe ergo hic puella est, nondum scilicet inter deos relata; neque καλὴ est alma, sed, ut passim, formosa: neque ἡμίθηλυς est gallus, spado,

sed mollibus femineisque fere membris prae pulcritudine: ut in illo Ausonii:

Dum dubitat Natura, marem faceretne puellam,
Factus es, o pulcher, *pene puella*, puer.

Pene puella est ipsum illud ἡμίθηλυς. Hanc nostram emendationem et verborum series constructioque, et Diodori locus, plane efflagitat. —

Hactenus Bentleius.

Eodem odario post versum 10. vulgo haec inculcantur:

Καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης,

quae a proposito carminis abhorrent: nam Cybelen dicit *amore* insaniisse, Clarium Apollinis fontem bibentes vaticinandi furore corripi, se ipsum vero ab his diversa appetere, vinum et unguenta.

Carminis Θέλω, θέλω φιλῆσαι versu ult. editur, duro sensu, μ. ἔσω μ' ἐχούσης;

μιγνύναι μάχην et similia elegantis sunt usus.

Carm. Ὡς οὖν ἔτ' εὗδε' ἐςὶ vulgo coniungitur cum praecedente. Separandum erat, non τῆς νοθείας insimulandum. Legitur autem in codice: Λέγῃ, μή σε δεῖ πίνειν, insuavibus numeris. Medea Euripidea, v. 225: οἴχομαι δὲ, καὶ, βίου χάριν μεθεῖσα, κατθανεῖν χρῄζω, φίλαι. Aliorum mutationes enarrare longum est.

Carminis in vas argenteum v. 9. τὸν ςυγνὸν Ὠρίωνα. ςυγνὸν, quoniam procellosi eius ortus et occasus.

Carm. Καλλιτέχνα versu 3. vulgo legitur Τὰ τερπνὰ τὴν πρῶθ' ἡμῖν, sed insulse frequentatur τὸ τερπνὸν, et pendet sententia.

V. 4. v. ῥόδα φέρουσαν ὥρην. prorsus ἀμέτρως. sed multa in his carminibus plane innumera esse, putabat B., itaque in hoc quidem odario emendando superbe lasciviit.

VV. 7. 8. v.:

μὴ τῶν παρ' οἴνῳ τελετῶν
ξένον τι μοὶ τορεύσῃς,

frigide et inconcinne. Codex *παραινῶ*, unde Salmasius fecerat *παρ' οἴνῳ*. *Πάροινοι τελεταὶ*, sacra vinaria, Bacchica, a quibus alienum nihil fingi iubet poëta.

VV. 10 — 12. Male B.:

μᾶλλον δὲ ποίει τὸν Διὸς
Εὔϊον ἡμῖν ἔκγονον,
Μύςιν τε τῶν πόθων Κύπριν.

MS. *Μᾶλλον π. Διὸς γόνον*, B. E. *ἡμῖν*, M. *ἅμα τε* K.

V. 13. B. *ὑμεναίους συγκροτοῦσαν*, praeter necessitatem. nos sequimur Vaticanum librum.

V. 14. Codex, inverso ordine: *Χάρ. Ἔρ. ἀν.*, minus bene.

V. 16. Male item B. *ὑπ' ἀμπ. εὐπέταλον.*

V. 18. v. *Σύναπτε κ. εὐπρεπεῖς*, quod *πεζοειδὲς* recte iudicabat Baxter.

V. 19. B. Ὁμοῦ δὲ Φοῖβος ἀθύροι, duris numeris, et sententia minus bene coniuncta cum antecedentibus.

Carm. Ἡ Ταντάλου ultimo v. vulgo legitur πατεῖν με, ambigue. B. πάτει με, nimis abrupte. recte habet πατεῖσθαι: nam puellae tantum pedes intelligi, per se liquet.

Carm. Δότε μοι, δότ᾽, ὦ γυναῖκες, v. 4. Codex habet a prima manu πυρωθεὶς, a secunda προδοθεὶς, quod cum Salmasio verum censebat B., ut hoc significaretur: προδοθεὶς ὑφ᾽ ὑμῶν ἀναστενάζω ὑπὸ καύματος: desertus, derelictus a vobis, prae caloris aestu aegre animam duco.

V. 6. B. στεφάνους δ᾽, οἵοις π. Abest copula a MS. Vividior nostra lectio, nisi fallor, est, et suavior.

V. 7. v. τὰ μέτωπα μου ᾽πικαίει. B. ᾽πικαίω. Mirum, quantum male disiungendis verbis et syllabis peccaverint librarii, velut et Philostrati senioris imagg. c. 16. exararunt

Λευκοθέας τε καὶ τοῦ τῶν Νηρεΐδων κύκλου, cum legendum sit: Λευκόθεα ἔςαι καὶ etc.

Carm. Παρὰ τὴν σκιὴν B. v. 5. v. legitur plane inconcinne ἐρεθίζει. dudum correxerat Casaubonus.

Carm. Ὁ πλοῦτος post versum 9. vulgo haec inculcantur:

Θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
Τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;

quae tam frigent, ut pro supposititiis habenda sint. Versu ultimo in vulgatis est τὰν ἀφροδ., corrupto odarii metro, quod puris iambicis decurrit. A et I literae passim inter se permutantur.

Carm. Ἐπειὴ βροτός γ' ἐτ. versu 2. v. est τρ. ὁδεύειν, nullis numeris. I. B. Bodonio, typographo doctissimo et elegantissimo, placuit τρίβους, quod recepissem, si constaret, verbi pluralem numerum in usu esse. Eundem sequor versu 3., ubi vulgo editur, horridioribus numeris, Χρόνον ἔγνων, ὃν παρῆλ-

θον. vid. Bodonianam Anacreontis editionem, quae nitidissima prodiit forma, quam vocant 16, Parmae 1791.

V. 5. v. μέθετέ με, Φροντίδες, vel με, αἱ Φ., quod peius etiam. Insolitum est, anacreonteum versum, qualis hic foret, mediis inseri carminibus. quare addita copula acatalecticum restitui.

V. 6. v. μοι καὶ ὑμ. ἔςω. inconcinne et requiritur ὀρθοτονούμενον: nam opponuntur ἐμοὶ et ὑμῖν. Ἔςω ab interpretante est.

V. 7. v. Πρὶν ἐμὲ Φθ. τὸ τέλος. B. τὸ τέρμα, inutili violentia. qui et vehementer errat, dum politicos hos versus esse arbitratur. Regerendum illi, quod ipse de Reiskio dictitare solebat, facilius haec contemni, quam addisci.

Carm. Ὅταν πίω τὸν οἶνον v. 3. perbene Baxter reposuit τί μόχθων pro vulgato τί μοι γόων, quo metrum violatur.

V. 5. v. Θανεῖν με δεῖ, κᾆν μὴ θέλω, excrescente versu.

V. 6. τὸν βίον, i. e. ὅλον τὸν βίον. Ceterum in fine odarii v. talia leguntur, in quibus nihil est, quod non ad imitationem aliorum huius operis locorum, ipsiusque praesentis odarii confictum esse videatur:

Πίωμεν οὖν τὸν οἶνον
Τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου.
Σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
Εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

Carm. Δῖος ὁ παῖς v. sic incipit:

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
ὁ λυσίφρων, ὁ λυαῖος.

nimis invenuste accumulatis articulis. βάκχος adiectivum est h. l., referendumque ad Λυαῖος: bacchans Lyaeus.

V. 3. v. φρ. τὰς ἐμὰς, frigide et inconcinne. τὰς σεμνὰς, tristes, superbas.

V. 4. male B. μεθυδότας, metrum evertens.

V. 6. v. Ἐ. δὲ καί τι τ., proclivi lapsu. καὐτὸ, illud quoque, quod iam dicturus est, τὸ τέρπεσθαι ἀφροδίτῃ.

V. 10. v. καὶ πάλιν θέλω χ. pessime, seu sententiam consideraveris, seu metrum. Barnesius, de hoc certe sollicitus, reponebat πάλι. nequitia verbis inest.

Carm. Εἰς ἑταῖραν versu 3. vulgo legitur ῥοδέης (unde Stephanus fecit Ῥοδίης, quia Rhodii pictura insignes; sed hoc idem foret τῷ ζωγράφων ἄριστε) κοίρανε τέχνης, ex interpretatione: nam unum ionicum meris immisceri iambicis, insuave est. Τεχνοκοίρανος eadem analogia formatum est, qua τεχνογράφος, τεχνοδίαιτος. Titianum suum, roseas pingentem virgines, roseum ipsum vocat poëta. Vi literae ῥ in ῥόδεις vocalis antecedens producitur, notissima figura.

VV. 10. 11. v. mendose legitur: Γρ. δ' ἐξ ὅλης παρειῆς, Ὑ. πορφύραισι χ. Eurip. Dan. 26. κάλλος εἶχεν ἔξοχον. Suppl. 889.

εἶδος ἐξοχώτατος. Virgilius pulcherrimam dicere Didonem satis habuit.

V. 17. v. abest δὲ, quod fieri nequit: nam τῷ μεσοφρύῳ nihil commune est cum palpebris. In ἐχέτω intell. ἡ εἰκώ.

Carm. in Bathyllum vv. 20. 21. vulgo legitur:

Ἐρ. δ' ὡς ἂν Α.

Δύνασαι βαλεῖν, ποίησον.

sed quid sibi velit h. l. βαλεῖν, nemo dixerit. quin se ipse corrigit poëta, et cum iussisset genas pingi roseas, tanquam mala, iam: Πάλιν ποίησον, inquit, τὸ ἐρύθημα, ὡς ἂν Αἰδοῦς· δύνασαι γάρ: denuo pinge ruborem, tanquam Pudoris: potes enim.

V. 43. vulgata lectio Τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον eodem nomine displicet, quo in carmine praecedente Ῥοδέης κοίρανε τέχνης. glossema et hoc loco vicit.

V. 45. v. Ἦν δ' ἐς Σ. π. ἔλθῃς, turbata

carminis ratione, quod meris anapaesticis decurrit iambicis, sicut et antecedens.

Carm. Ἄφες με v. 1. vulgo exhibetur Ἄφες με τοὺς θεοὺς, σοι. B., secutus Virum doctum in Miscell. Observ. tom. X. p. 422. τοῖς θεοῖσι, quomodo Aristophanes Lysistr. 1277. ὀρχησάμενοι θεοῖσι. sed diversa huius loci ratio est. πίνειν τοῖς θεοῖς, diis bibere, sane frigidiusculum. Iotacismus etiam h. l. fucum fecit librariis.

Verbum λευκόπους non uno modo explicari potest: nam et in luctu positos calceos probat Casaubonus ad Sueton. Aug. cap. 100., et insani erat, longa itinera facere discalceatum, quod de Oreste traditum esse credo, nec spernendum, quod Barnesius monet, albis cothurnis actam fuisse Orestis personam in tragoediis.

Post versum 16. v. circumfertur talis:

Καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,

qui et sua sponte frigidiusculus est, et ra-

tionem evertit harum stropharum, quarum utraque constat 9 versibus.

Carm. Εἰ φύλλα πάντα versu 18. v. legitur ἀεὶ κηρῷ θές. codex habet κηρωθείς. vi caret κηρῷ, nec, qui sic locutus sit, quenquam scio.

Carm. Σὺ μὲν, φίλη χελιδὼν versibus duobus ultimis vulgo legitur:

Οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ἔρωτας ἐκβοῆσαι.

et sic membrana. B. ἐκσοβῆσαι, alieniore sententia. ἐκποιῆσαι, sufficere.

Carm. Μή με φύγῃς ὁρῶσα versu 5. v. legitur, contrario, ac requiritur, sensu, διώξῃς. Codex habet:

ἄνθος ἀκμαῖον τᾶς ἐμὰς
δῶρα τὰ φίλτρα διώξεις.

ubi vides, transposita esse verba δῶρα et τᾶς ἐμὰς (i. e. τὰς ἐμὰ) spiritumque τοῦ ὥρας depravatum esse, quod passim observatur.

Carm. Τί με τοὺς νόμους versu 10. legitur ridicule: Δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, et μου pro μοι, minus hoc quidem eleganter. Versu seq., horridioribus numeris, languidiusque editum reperi: Τὴν ψ. μοι κ. Versus autem ultimi duo sic exhibentur vulgo:

Βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
Ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

corrupte procul dubio, neque multo melius Fabri commentum με καλύψεις.

Carm. Ἴδε πῶς versus 5. 6. vulgo leguntur post 2, sed minus commode inter mare et solem inferuntur anates et ciconiae.

V. 10. legitur καρποῖσι γαῖα, et sequente versu ἐλαίας pro ἅλιος, sine venere et sale. Opponuntur terrestres plantae marinis.

V. 12. vulgo: κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα, Καθελὼν ἤνθισε καρπὸς, obscure, et procul dubio depravate. De κατάφυλλος similibusque compositis vid. Valcken. diatrib. in Eurip. fragmm. p. 231. C.

Versus 14. in vulgatis sic legitur: B. ϛέφεται νᾶμα, vel τὸ νᾶμα, quod melius, et post 11. infertur, exstincto poëmatii lepore.

Carm. Ἐγὼ γέρων versu 3. pessime legitur δεήσῃ.

V. 11. vulgo εἰμὶ pro οἶμαι, nulla cum gratia.

Carminis Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον versu 3. v. ἄρχεται, inconcinne, nam quis audiat Baxterum, diphthongos in λιγαίνειν et ἄρχεται corripi posse arbitratum, quamvis magnos erroris habeat auctores Casaubonum Lect. Theocrit. 18. et Salmasium ad aram Dosiadae p. 242.? quos refellit Bentleius ad Callim. h. in Iovem 87. neque mali quidem poëtae talia sibi indulsisse putandi sunt, unde in descriptionibus istis anaglyphorum in templo Apollonidis, Attali matris, Cyzici exstructo, quas a Guil. Uhdenio, viro elegantissimo, Roma transmissas, explicat Fr. Iacobs exercitatt. critt. vol. 2. pag. 152.

pro vulgatis Φοίνικος, ἢδ' ἐθέλει παῦσαι χόλον γενέτου legendum puto: Φ., δειλῷ παυσίχολος γενέτῃ.

V. 9. v. legitur Λυσιπαίγμων τότε Βάκχος, insulse, unde alii aliter emendare conati sunt locum. et λυσιπήμων quidem plerisque placuit, quod tamen frigidiusculum mihi videtur, cum statim sequatur μέθῃ γανώσας. Δυςδαίμων neque a scriptura codicis nimium abhorret, et sententiam locupletat.

Carm. Ἔρως ποτ' ἐν ῥόδοισι v. legitur: ἀλλ' ἐτρώθη, languescente τῷ παταχθείς. B. δάκτυλον. πατάξας τὰς χεῖρας.

Carm. Ἱλαροὶ v. 3. vulgo est ὅλας. ὅλως, sane.

V. 5. v. abest γε, ruente versu.

V. 23. v. μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν. nihil excidisse arbitror, sed leviter corruptum esse locum. Παίζειν γυναῖκας vel γυναῖκα (utrum enim praetuleris, nihil interest) eodem sensu dicitur, quo infra in odario

Κράτης τόρευσε πόντον chorum piscium Παφίης τὸ σῶμα (i. e. Παφίην) παίζειν dicit poëta. verbum καγχασμῶν cum forte depravatum esset, γυναῖκας mutatum est, ut congrueret τῷ καλῶν.

Carm. Ποθέω μὲν Διονύσου versu ult. legitur φέρωμεν, et τελείᾳ ςιγμῇ distinguitur post χορεύων. Sed haec sane est arena sine calce.

V. 15. v. νεοθηλέσ', inconcinne quidem.

Carm. Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης versu 6. vulgo est: μ. τὸ γλυκὺ λ., itidem ἀμέτρως.

Carm. Χαλεπὸν τὸ μ. φιλ. versu 8. legebatur adhuc αὐτὸς pro οὗτος, minus bene. οὗτος, i. e. ἐκεῖνος.

Carm. Ὁ τὸν ἐν πόνοις versu 6. v. legitur Πότον ἄςονον, satis illepide. Passim inter se commutantur literae ρ et σ. ἄρτιον perfectum, optimum.

V. 8. vulgo πεπεδημένον ὀπώραις, nihili sententia, nullis numeris. πεπεδημένων κλη-

μάτων, vitium ad ulmos aliasve arbores alligatarum, altis maritatarum populis, ut cum Flacco loquar. ab incantationibus sibi et rebus suis cavebant veteres. Repetendum τὸν οἶνον.

Sequentis odae initium vulgo sic habet:

Ἄρα τις τόρευσε πόντον,
Ἄρα τις μανεῖσα τέχνα
Ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ
Ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάσσης;
Ἄρα τις ὑπὲρ θάλασσαν etc.

Ἄρα, inquit Baxter, est modo particula assentientis cum admiratione. At vero nihil hic assentiendum, nihil mirandum, nisi fortasse homini stupido, cui nova viderentur, quae quotidie fiebant in Graecia. qualem se non praebet poëta noster. Celeber caelator fuit Crates, cuius nomen hoc loco scriptum fuisse olim censeo, sed temporis iniuria, librariorum incuria, obliteratum. Athenaeus in Excerptis l. 11., a Casaubono ex cod.

Hoeschelii editis, animadverss. p. 782.: Εὔδοξοι δὲ τορευταὶ Ἀθηνοκλῆς, Κράτης, Στρατόνικος, Μυρμηκίδης ὁ Μιλήσιος, Καλλικράτης ὁ Λάκων καὶ Μῦς. Nemini displicuerit μανεὶς ἀτεχνῶς, plane furens: nam sic loquuntur de poëtarum oratorumve atque artificum enthusiasmo. Callistratus statuar. cap. 2., ex emendatione Iacobsii, exercitatt. critt. tom. 2. p. 12.: Οὐ ποιητῶν δὲ καὶ λογοποιῶν μόνον ἐπιπνέονται τέχναι, ἐπὶ τὰς γλώττας ἐκ θεῶν θειασμοῦ πεσόντος, ἀλλὰ καὶ δημιουργῶν αἱ χεῖρες, θειοτέρων πνευμάτων ἐράνοις ληφθεῖσαι, κάτοχα καὶ μεςὰ μανίας προφητεύουσι τὰ ποιήματα. Νῶτα δίσκου dicuntur sicut apud Euripid. Hipp. 128. νῶτα πέτρας, Hel. 848. τύμβου 'πὶ νώτῳ, et passim νῶτος usurpatur μεταφορικῶς.

V. 7. vulgo νόος.

V. 8. v. M. φύσιος ἀρχάν; obscure. Introspexisse naturam deorum dicitur Crates. Poeta incertus Brunck. Anal. 3. p. 213.:

Αἶαν, Τιμομάχου πλέον ἢ πατρός· ἥρπασε τέχνη

Τὴν φύσιν. ὁ γράψας εἶδέ σε μαινόμενον.

V. 9. Vulgo abest γε, sed ab anapaesto omnes odarii versus incipiunt, neque ad sententiam ipsam inutilis particula.

V. 12. v. αὐτὰ, minus apte. ἐπ' αὐτὸ βρύον, in ipsam spumam, mediam in spumam. Aeschylus Prometh. 360: φρένας εἰς αὐτὰς τυπεὶς, ad ipsa praecordia ictus. nota res.

V. 14. Post hunc versum vulgo haec inferciuntur:

Δέμας εἰς πλόον φέρουσα,

quae inepta est versus 12. interpretatio.

V. 18. vulgo abest τε, non sine sententiae detrimento.

VV. 25. 26. vulgo: δολ. νόον μερόπων Ἔρ. Ἵμερος γελῶντες, nulla sententia, nullis numeris. et satis erat, Venerem ridere versu 30.

Carm. seq. vulgo legitur Τὸν μελανόχρωτα βότρυν, insuavibus numeris, et post versum 3. additur Κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες, utrumque ex interpretatione. Versu 6. vulgo est οἶνον, et leviter distinguitur ante λύοντες, unde φέρουσι pro φέροντες versu 2. reponendum iudicavit Stephanus, quem sequitur B. sed haec una quasi actio est, aliis uvas afferentibus, aliis calcantibus, quod eleganter dicitur ϛαφυλὴν λύειν οἶνου.

V. 10. v. ἐς ζέοντα, merito improbante Fabro.

V. 15. vulgo νέος, inconcinne. neque audiendi, qui μεθυσθεὶς satis confidenter rescripserunt. ἐλυσθεὶς, „fronde super viridi," ut puella.

VV. 19. 20. Haec παρενθέτως accipienda esse, sententia suadet.

V. 21. v. Ὁ δὲ μὴ, nimis invenuste, atque etiam obscure. iam opponuntur invicem ὅτε et τότε, olim et nunc.

Carm. Στεφανηφόρου μετ' ἦρος versu 2. legitur μέλπομαι ῥόδον τέρεινον. saltem dedissent μέλπω, ut constaret sibi versus. Ceterum codex τερινὸν, unde τέρεινον fecit Salmasius, quoniam habetur τερεινότερος. τέρεινα μολπὴ habet, quo se commendet. V. 41. editur ἐπιτέγξας ἀνέτειλεν, versu ionico, qui cum inter puros iambicos solus veniat, nec Bacchici quid furoris spiret odarium, sane displicet. nativa nostra lectio.

V. 3. codex Σὺν ἑταιρεῖ αὔξει μέλπην. Barnesius: Σὺν, ἑταῖρ', ἄεξε μολπήν. B. ineleganter, nullaque metri ratione habita: Σὺν, ἑταίρα, δεῖ μέλπειν. Euripides Elect. 718. ed. Beck. μολπαὶ δ' ηὔξοντ' ἐραταί.

Sequentia vulgo sic habent:

— — — — —

τόδε καὶ βροτῶν χάρημα,

(χάρημα Salmasii commentum est, nam codex habet χάρμα. Βροτῶν glossema mihi videtur elegantioris formae).

Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις
πολυανθέων Ἐρώτων,

(sed quaenam sunt istae ὥραι πολυανθέων Ἐρώτων?)

Ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.
Τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
χαρίεν — Μουσῶν.
γλυκὺ καὶ — —
ἐν — — — —
γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλπειν
μαλακαῖσι χερσὶ, κοῦφως
προςάγοντ' Ἔρωτος ἄνθος.
Ὡς τὸ φῶς τόδ' αὐτὸ τερπνὸν
θαλίαις τε καὶ τραπέζαις, etc.

Μύθοις quam frigeat, unusquisque, nisi fallor, persentit. μύςαι Ἐρώτων sunt amantes, et ne affectatius hoc videatur dictum, faciunt similia, quae supra habuimus in oda, cuius initium Καλλίτεχνα, τόρευσον, haec: Μύςιν ὁμοῦ τε Κύπριν, i. e. μυςαγωγόν. Transpositiones enim versuum nonnullas factas esse in

his Anacreonteis, rei periti fatebuntur. Vide autem, quam lepide iam opponantur μύςαι Ἔρωτος, amantes, τῷ ἀσόφῳ, imperito, i. e. non initiato mysteriis amoris, non amanti, homini vulgari. nam Iacobi Philippi Medenbachii inventum ὡς τὸ φῶς pro corrupta codicis scriptura Ὠσσοφῷ reponentis, quem sequitur B., tantum abest ut probem, ut, quid sibi ista velint, vix intelligam. Iam qua vi, qua gratia, rosae dicantur θάλπεσθαι μαλακαῖσι χερσὶ nescio cuius, iudicium sit penes lectorem. Certe non ineleganter τὸ Ἔρωτος ἄνθος fingitur θάλπον, calefaciens, Veneris ardore. Cui lusui non absimilis ille Pauli Silentiarii, Brunck. Anal. 3. p. 77.:

Ἐξότε μοι πίνοντι συνεψιάουσα Χαρικλὼ
Λάθρη τοὺς ἰδίους ἀμφέβαλε ςεφάνους,
Πῦρ ὀλοὸν δάπτει με· τὸ γὰρ ςέφος, ὡς δοκέοντι,
Εἶχεν, ὃ καὶ Γλαύκην φλέξε Κρεοντιάδα.

Legitur autem v. epigrammatis versu 3. δοκέω, τι — non pro elegantia tam periti versificatoris. vid. de formis ὡς ἐμοὶ, ὡς ἰδόντι et similibus Musgrav. ad Sophocl. Oedip. Col. 14. et 76. Κούραις pro κούφως aliis placuerat. Tandem absurdum quid sonat θαλίαις τε καὶ τραπέζαις. καὶ autem mediis ponitur enuntiatis. vid. Clar. Heynii indicem Pindari noviss. edit. v. καί.

V. 27. v. ῥόδων, obscure. χαρίεν ῥόδῳ γῆρας, rosis decorata senectus.

V. 40. v. editur, inepta sententia, γένοιτο. Facile approbabitur, puto, γάνοιτο, ut rosa fingatur gavisura τῷ συνεταίρῳ, ἀμπέλῳ, quem dii procrearunt.

Carm. Ὅτ' ἐγὼ νέων ὅμιλον versu 5. vulgo legitur: Περίμεινόν με, Κυβήβα. varia lectio in membrana est haec: παραμένω με, unde Salmasius legendum coniiciebat παραμαίνομαι Κυβήβᾳ. sed importuna h. l. Cybeles mentio. optime convenit κυβεύων, periclitatus,

audens. Iotacismum sectantes librarii literas β et υ inter se permutarunt. παρ' ἀμείνοσιν, unà cum melioribus, valentioribus, adolescentulis.

V. 10. vulgo exhibetur aut ῥοιὰν, quod ineptum, aut ῥόον, quod ἄμετρον. ῥοὰν iam Stephano in mentem venerat.

Carm. Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη versu 4. legitur: Πάρα, γηραλέοι δ' ὀδόντες. sed foedis abstinere debet poësis, praesertim levior, cum et ipsius Hesiodi descriptio τῆς Ἀχλύος merito notetur a Longino. γηρ. ἐνδιδόντι, cedenti, relaxato, imbecilli, tanquam seni.

V. 7. v. ἀναςαλύζω, facili corruptione. Hesychius: ἀςαλύζει (sic enim legendum, ut B. iussit, pro ἀςυλάζει), λύζει μετὰ κλαυθμοῦ. ἂν ἀςαλύζω, plorare soleo.

Carm. Ἄγε δὴ, Φέρ' ἡμὶν extremo codex praefert haec: ὑβριςιῶσαν ἀναδευβασσαρήσω. Baxter: κυάθους, ὡς ἀνυβριςὶ ἀναδεύων βασσ. quem sequitur B., nisi quod pro κυάθους

dedit κυάθοις, loci sensum obscurans. Ceterum quid h. l. valeat ἀνυβριςὶ, nemo facile dixerit.

Sequente carmine vulgo exhibetur: Ἄγε δῶτε, μηκέθ' οὕτω, obscure quidem. Legitur quoque πόσιν παρ' οἴνῳ, satis inepte: nam dicimur πίνειν οἶνον, non πίνειν παρ' οἴνῳ.

Carm. Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν vulgo est: Μέλπομαι βρύοντα μίτραις πολ., ἀείδων, nec sensus, nec metri ratione habita. Lusciniae cantus hoc nomine etiam ab aliis celebratur.

Carmen Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε, constat versibus 7 glyconeis cum pherecrateo, clausula.

Carmen Πῶλε Θρακίη continetur tribus strophis, quae compositae ex tribus trochaicis dimetris acatalectis et uno eiusdem generis versu catalecto. Barnesius ionismos invexit Θρηϊκίη, δοκέεις, βόσκεαι: sed non

talibus tantum verborum formulis Ionicum cernitur ingenium.

Carmen Θεῶν ἄνασσα et duo sequentia εἰς Μύριλλαν atque illud Δέρκεο τὴν νεᾶνιν vulgo in unum coniunguntur, horumque ultimum peius etiam in duo dispescitur, ita ut alterum distichon (Δέρκεο — ἄγρα) inseratur inter Παφίην et Στρατόκλεις, alterum post Μύριλλα. Separanda haec esse, sententiarum et metrorum rationes vincunt. Legitur autem vulgo in hisce Θεάων ἄνασσα, Ἵμερε κράτος χθονίων, Ἵμερον, Γάμον, Παφίην, Κυπάριττος πεφύκοι σεῦ ἐνὶ κήπῳ, quae omnia inconcinna sunt, postremumque etiam obscurum, ne dicam insulsum. Exarari quoque iussimus Στρατόκλεις, φίλε Κυθερείας, pro vulgatis Στρατόκλεις, φίλος Κυθήρης, quoniam nomen Κυθήρης insulam significat, non deam. Φίλε Κυθερείας interpretari licet: amicum Veneris, utpote quae Stratocli, tanquam alteri Paridi, tam for-

mosam coniugem procuraverit: nisi praestet, coniungi Κυθερείας cum Μυρίλλης, et Φίλε cum ἄνερ, ut Myrilla eadem insula nata fingatur, qua et ipsa Venus.

Carm. Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον vulgo legitur ἕνεικον, ὡς μὴ, quae idoneo destituuntur sensu. Iam facete vinum et odores poscit poëta tanquam arma contra Cupidinem.

Carm. Ἐπὶ δ' ὀφρύσιν versu 3. vulgo abest nomen deae Thaliae, absorptum id quidem a sequente vocula. quod, vel simile aliquid, requirit versus.

Sequens carmen, de quo et supra ad odarium Θεῶν ἄνασσα, constat choriambicis dimetris hypercatalectis cum basi dactylica.

Carmine sequenti vulgo legitur σὺ δ' οὐκ αἴεις, Οὐκ εἰδὼς, sententia et metro corruptis: nam purus glyconius, qualis est versus Δίζημαι, exire nequit in molossum, et παθητικωτέρως sciens, quam nesciens, fu-

gere puer fingitur. Ceterum refert Athenaeus, dictitasse olim Glyceram, pueros tanto formosiores esse, quanto feminis similiores sint. quo illustratur τὸ παρθένιον βλέπειν in adolescente. Annotavit Faber. ἀΐω trisyllabum priore longa est, velut Aeschyli Suppl. 709.

Carminis Μεγάλῳ δ' ἤϋτέ μ' Ἔρως versus sunt ionici a minore.

In Sapphicarum odarum prima vulgo legitur versu 3. μή μ' ἄταισι, μηδ' ἀνίαισι. Vossius, quem sequitur B., dedit μή μ' ἄσαισι. sed nostrum suavius, nisi fallor, et verosimilius.

V. 11. Aldus habet πτέρ', ἀπ' ὠρανῷ θέρος, unde Vossius fecit ἀπ' ὤραν' ὠθέρος, quod haud melius, B. vero ἀπ' ὠρανῶ, αἰθέρος, rarissima synizesi, et quae exemplis fuisset adstruenda. Saepissime confusa ὥρα, ὦρα, αὖρα. ἀν' αὖραν i. e. ἐν αὔρᾳ, qua potestate eleganter usurpatur ἀνά.

Mox cum Aldus recte dedisset Αἶψα δ' ἐξίκοντο, Vossius et B., nescio qua de causa reponendo Αἶψ' ἀλλ' ἐξίκοντο, metrum pessumdederunt, quod prima regione spondeum haud patitur.

V. 16. Vossius dedit Κ' ὅττ' ἐμῷ, sed non eliditur vocalis τοῦ τι, quare B. reposuit Κ' ὅ ττι, versu quidem réfragante. Μοι, quod per sententiam abesse possit, est suaviter garrientis.

VV. 19. 20. B., Vossii vestigiis insistens, edidit:

— τίνα δ' αὖτε πείθη·
μι σαγήνεσσαν φιλότατα·

corruptis metris, nec sententia satis apta; peius vero de suo describi iussit τίς σ', ὦ Σαπφοῖ, ὑβρίζει; pro vulgatis τίς σ', ὦ Σαπφοῖ, ἀδικῇ; quae ἄμετρα quidem sunt, sed a vero tamen propiora.

V. 24. Aldus dederat, corrupte quidem, Κ' ὠϋκ' ἐθέλος, unde fecerunt Ἦ οὔκι ἐθέλ-

λοις, Κ' ὠὐκὶ ἐθέλοις, Ἢ οὔ κεν ἐθέλλοις, quae Brunckii scriptura est, hoc sensu: aut nolueris. fortius nos: εἴ κεν ἀθέλλοις, etiamsi nolueris, amabit te invitam.

In sequente Sapphus carmine quae a nonnullis temere mutata fuerint, referre supersedeo.

Carm. Δέδυκε μὲν ἁ σελάνα vulgo legitur: μέσαι δὲ Νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὥρα, quae cui placeant, ei mea velim displiceant. Poëma constat ionicis a maiore τροχαΐζουσι, qui tamen et pro anacreonteis haberi possunt. vid. supra metri Anacreont. notit. §. 4.

Sequens odarium vulgo sic legitur, confusis numeris, receptisque interpretamentis:

Ἐλθὲ, Κύπρι, χρυσείαισιν
ἐν κυλίκεσσιν ἁβροῖς
συμμεμιγμένον θαλίαισι
νέκταρ οἰνοχοεῦσα
τούτοισι τοῖς ἑταίροις
ἐμοῖς γε καὶ σοῖς.

In Erinnes oda celeberrima versu 2. v. legitur inconcinne: χρυσεομίτρα. Versu antepenult. B. exarari iussit μεγάλους.

In eiusdem altero epigrammate in Baucidem v. 4. codex Vatican. habet mendose AMMATA τάν. correxit Clar. Iacobs exercitatt. critt. in scriptores vett. vol. 2. p. 64, ut signa intelligantur, cippo, ex more, insculpta, quibus immatura puellae mors indicaretur. Legi quoque ποικίλα pro τοι καλὰ, me iudice non est necesse.

In Basilii παροινίῳ vulgo est κύπελλα θεσμῶν, φέρε μοι νόμους κεράσσω, μεθύων ὅπως χορεύσω· ὑπὸ σώφρονος etc. sed ab interpretante stupidus ille versiculus est,

Μεθύων ὅπως χορεύσω,

quo quanto elegantiora sunt poëtae verba ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης! κύπελλα θεσμῶν quaenam sint, nescio.

Alcaei fragmentorum 1. et 2. constant cho-

riambicis tetrametris brachycatal. cum basi trium vel 4 temporum.

Bacchylidis παροίνιον vulgo confusis numeris editur, quo vitio et sequentium pleraque carminum laborant. Satis habeo vulgatas lectiones commemorare, quae a me, sensus aut metri causa, mutatae sunt. Vulgo igitur hic legitur κρήδεμνον, vitiato versu dactylico pentametro logaoedo, qualis est sequentis odae penultimus. legitur quoque μαρμαίρουσιν, item corrupto metro anapaestico logaoedo, quali et versus huius odae 4. conscriptus est.

Iam continetur hoc carmen 1. iambelego, 2. glyconio polyschematisto, 3. trochaïco dimetro catalectico, 4. anapaestico trimetro catal. logaoedo, qualis est etiam versus χρυσῷ, 5. 6. duobus dactylicis pentam. logaoedis, 7. dochmaïco, qualis et ultimus versus, 9. trochaïco trimetro brachycatalecto, 10. denique iambico dim. hypercatalecto.

Bacchylidis oda in Pacem constat 1. anacreonteo, 2. pherecrateo, in quo paeon primus usurpatur pro dactylo, ut saepe, 3. trochaïco dim., 4. dactylico tetrametro, 5. iambo dim., 6. ionico a maiore trimetro τροχαΐζοντι, 7. dactylica penthemimeri, 8. iambo dim., 9. archilochio, 10. dochmaïco hypercatalecto, 11. paeonico trimetro asynarteto huiusce formae:

— υυυ — —   — υυυ — —   — υυυ — —

12. dactylico tetram., 13. trochaïco dim., 14. dactyl. penthemim., 15. troch. dim. catal., 16. dactylico pentametro logaoedo, 17. trochaïco dim.

In Pittaci gnoma vulgo legitur: Ἐχ. δεῖ τόξον καὶ ἰοδ., et διὰ ςόματος pro δίςομος. Ut ego digessi, carmen constat versu alcaïco, anapaestico dim., iambico senario, et dochmaïco hypercatalecto.

Sequens carmen continetur stropha alcaïca, sed ἀκεφάλῳ.

Callistrati celebratissimus hymnus 4 con-

tinetur strophis, quarum duo ab initio versus sunt phalaecei sive hendecasyllabi, tertius dimeter choriambicus ἰαμβίζων,

υυ — υ — — υυ —,

qui et purum iambum, ex regula, habere prima regione potest, velut est in carmine Simonidis, cuius initium Ὑγιαίνειν, et in Aristotelis paeane in Virtutem versu septimo, denique dochmaïco hypercatalecto. Usitatissimum Lyricis Graecorum metri genus.

Carmen in deum Panem, pluraque sequentium recte descripsit G. Hermann in libro de Metris, quem evolvere iubeo lectores.

In Simonidis scolio videndum, annon scribi possit ὑγαίνειν pro ὑγιαίνειν, quod horridiorem reddit versum, ut ὑγεία dicitur per apocopen pro ὑγίεια.

In carmine εἰς τὰς μεγάλας θεὰς, i. e. Cererem et Proserpinam, vulgo legitur inconcinne μητέρ', cui vitio alii aliter medicari conati sunt.

Mox itidem *ἀμέτρως* legitur *Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος*. Constant tria ista carmina, quorum hoc medium est, choriambicis tetrametris brachycatalectis cum basi 3 vel 4 morarum.

In *παροινίῳ*, quod sequitur, *ἀμέτρως* exhibetur *Ἔγχει* et *δὴ χρὴ τοῖς ἀγαθοῖς*. *Διάκονε*, pro vulgato *διάκονε*, F. Iacobsio, Viro Clarissimo, acceptum refer.

Carmen *Εἴθε λύρα* constat choriambico dim. brachycatal., glyconio, et duobus choriambicis dim. hypercat. *ἰαμβίζουσι*:

— ∪ ∪ — $\bar{\cup}$ — ∪ — $\bar{\cup}$

In seq. carm. adhuc aberat *γε*, plane intolerabili hiatu.

In carmine *Εἴθ' ἐξῆν* vulgo est *τὸν νοῦν* pro *τοίνυν*, sed hoc sententiae coniunguntur membra, illud orationem turbat, quae sic procedit: *Εἴθ' ἐξῆν νομίζειν ἄνδρα φίλον ἀδόλῳ φρενὶ, διελόντα τὸ στῆθος, ἔπειτα τοίνυν ἐσιδόντα, ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος, κλείσαντα πάλιν*.

In carmine Hybrii Cretensis versu 2. vulgo legitur καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, quo evertitur versus dochmaïcus. τὸ καλὸν petitum ex sequentibus. Obtinet quoque in vulgatis κυνέοντι pro κυνέοντες, quod consistere non posse cum alio participio, sed adverbialiter posito, πεπτηότες, falso existimaverint, pendente quidem verbo δεσπόταν. Continetur hoc odarium duobus dochmaïcis, 3. anapaestico dimetro hypercat. logaoedo, 4. anacreonteo, vel ionico a maiore τροχαΐζοντι, ex lege huius metri, 5. choriambico dim. brachycat., 6. dochmaïco, 7. glyconio polyschematisto, 8. anapaestico dim. logaoedo, 9. ionico a maiore dim., 10. iambico dim., 11. asynarteto ex duabus penthemimeribus iambicis, frequentato Tragicis metro.

In Ariphronis poëmate vulgo legitur inconcinne πρεσβίςα μακάρων, ἦ πόθων, οὓς κρυφίοις, ἀμπνοά. Poëmatis versus tales

sunt: 1. iambelegus, 2. anapaest. dim., 3. iamb. dim. hypercat., 4. iamb. dim., 5. choriamb. trim. brachycat., 6. glycon. hypercat., 7. glycon., 8. anapaest. dim., 9. adonius, 10. trochaïc. dim., 11. glycon. hypercat., in quo paeon primus adhibetur pro dactylo, 12. anapaest. paroem., 13. iamb. penthemimeris, 14. glycon., 15. iamb. trim. brachycat.

In Aristotelis hymno v. invenitur *Μαλακαυχητοῖό θ' ὕμνου*, quod emendavit Maittaire, *Λήδας τε κοῦροι π. ἀ., ἔργοις σὰν ἀγορεύοντες δύναμιν, — σᾶς δ' ἕνεκα φιλίου μορφ. ὁ Ἀταρν. — χήρωσεν*, quod itidem correxit Maittaire, *τοίγαρ ἀοίδιμον ἔργοις ἀθάνατόν τέ μιν* — et *Διὸς Ξεν. σέβας αὔξουσαι*, corrupto *σεβίζουσαι* in *σέβας αὔξουσαι*, omissoque *σέβας* propter similem syllabam sequentem. Continetur carmen 1. anapaestico dim. hypercatalecto logaoedo, 2. iamb. dim., 3. dactylic. trim., 4. 5. choriambicis trim. catalectis polyschema-

tistis, Sapphico similibus metro:

— v — v̄ — v v — v — v

6. archilochio, 7. choriambico dim. polyschematisto, de quo supra ad odam Callistrati, 8. anapaestico dim., 9. anacreonteo, 10. dactyl. trim. hypercat., 11. 12. anapaest. dim., 13. choriambico dim. catal., 14. anapaest. dim., 15. 16. asynartetis ex choriambo dim. brachycat. et choriambo hypercat.:

— v v — v — v̄ — v — v̄,

17. dactylic. tetram., 18. iamb. dim. hypercat., 19. dactyl. penthemim., 20. iamb. dim. hypercat., denique archilochio.

Bene eruditissimus Iacobs animadvv. in antholog. graecam vol. 1. part. prior. p. 365., ubi carmen fusius illustratur: Musae, inquit, dicuntur Iovem hospitalem celebrare, quia Aristoteles Hermiae hospitalitatis iure coniunctus erat. Hermiae, in quem hic hymnus conscriptus est, meminit Lucianus

t. 2. p. 357. Aristoteles εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον. — Servus primum fuerat Eubuli, quem consiliis suis callidissimis ad urbium Atarnae Assique tyrannidem evexit. Post domini obitum ipse imperium in iisdem urbibus exercere Persasque lacessere coepit. Quod cum per aliquod tempus fecisset, a Mentore, Memnonis, Persarum ducis, fratre captus et in Persiam abductus est. Ibi eum regis iussu interemtum esse tradunt. vid. Diod. Sic. l. 16. 52. p. 122. ibique Wesseling. Strabon. l. 13. p. 420. De nominis orthographia, alii enim Ἑρμείας, alii Ἑρμίας scribunt, praeter Wesselingium l. c. consule Valck. ad Herodot. 1. p. 77. 53. Facit huc etiam Suidas in Ἀριστοτέλης tom. 1. p. 327. θυγατέρα δὲ (ἔσχε) ἀπὸ Πυθιάδος, τῆς θυγατρὸς Εὐνούχου· ὃς καὶ (l. γε) θλαδίας ὢν αὐτὴν ἔστεργε (fuit Hermiae soror et filia adoptiva secundum Aristoclem ap. Euseb. in praep.

evang. 15. 2. p. 793. A.) — — ἔσχε δὲ καὶ υἱὸν Νικόμαχον ἐξ Ἑρπυλλίδος παλλακῆς, ἣν ἠγάγετο μετὰ Πυθιάδα παρ' Ἑρμείου τοῦ εὐνούχου, ὅστις ἦν ἄρχων Ἀταρνέως (χώρα δὲ αὕτη Τρωάδος), Εὐβούλου δὲ τοῦ Βιθυνοῦ δοῦλος γεγονὼς, ἔλαβε. καὶ αὐτοῦ Ἑρμείου παιδικὰ γενομένου Ἀριστοτέλους.

In Simonidis carmine suavissimo de Danaë vulgo legitur Ὅτε λ. ἐν δαιδαλέᾳ ἄν. βρέμῃ πνέων. sed Aldus: δαιδαλαίᾳ ἄνεμός τ' ἐμῇ πνεὼν, et cod. Reg. et Colb. pro βρέμῃ similiter habent τε μήν. Mox vulgo legitur οὔτ' ἀδιάντοισι et βάλε, sed Aldus βάλλε, quo recepto metrum expeditur. Est quoque in vulgatis δὲ post χαλκεογόμφῳ (sic enim v. legitur, exasperato metro dochmaïco), ex interpretatione.

Versu 16. vulgo legitur: Εἰ δέ τοι δεινὸν, satis inepte.

Sequente versu Aldus habet ἢ κέ κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτῶν ὑπεῖχες οὖας, unde fecerunt καί κεν ἐμῶν etc. Quid autem sibi vult ὑπέχειν οὖας ῥημάτων? Quo offensus eruditissimus Schneiderus reponebat ὑπήκουσας ἄν. Mihi quidem ἢ κέ κεν corrupta scriptura videtur τοῦ ἄκικυν, cuius interpretamentum est λεπτὸν, quod induxit B. Adiectivis masculis neutra iungi substantiva, novum non est, velut Homerus dixit τέκνον φίλε, de qua forma vid. Eustath. ad Odyss. O. p. 568. l. 12. Mox δὲ post κέλομαι necessarium est sententiae. Scripsi quoque, metri sententiaeque, sed magis sententiae, ratione habita, μεταβουλία pro ματαιοβουλία, quod Clar. Iacobs, animadvv. in Antholog. 1, 1. pag. 206., sic interpretatur: Consilia eorum, qui me in haec mala coniecerunt, per te, summe Iupiter, frustra cadant. sed fortius est, Iovi ipsi im-

perari μεταβουλίαν, ut ius suum consequatur Perseus. vid. Schneider in lexico graeco v. ματαιοβουλία. σέθεν pro σέο et τεκνόφιν pro τεκνόφι item numerorum causa exarari iussi. vulgatum ὅ τι δὴ obscurum est. Versus ab aliis aliter digeruntur. Ut hic descriptum est poëma, constat 1. glyconio hypercatalecto, 2. dochmaïco, 3. glyconio, 4. choriambo dim. hypercat., 5. dactylico tetram., 6. dochmaïco, 7. ionico a min. dim., 8. glycon. polyschem. hypercat., 9. dochmaïco ἰαμβίζοντι, 10. dactylica penthemim., 11. 12. duobus anacreonteis, 13. 14. duobus anapaesticis dim., 15. dochmaïco, 16. sapphico catal., 17. asynarteto ex antispasto et dochmio, 18. penthemimeri iamb., 19. glyconio hypercat., in quo pro dactylo usurpatur paeon primus, 20. sapphico catal., 21. iambico dimetro hypercat., 22. dochmaïco, 23. asynarteto ex duabus pen-

themimm. iamb., quo metri genere passim utuntur Tragici.

In Simonidis celebratissimo carmine de mulieribus versu 22. vulgo legitur πόνηρον pro πηρὸν, quod longe aptius.

VV. 27 sqq. editum inveni Τὴν δ' ἐκ θαλ. ἐν φ. γ' ἤδη νόει. τὴν μὲν — ἡμέρην. ἐπαινέσει μὲν — Οὐκ ἔςιν ἄλλη — ἡ δ' οὐκ ἀνεκτὸς, quae partim vix intelliguntur, partim nimis incondita mihi videntur.

Versu 43. recepi Brunckii coniecturam, ad Sophoclis Oedip. Col. 371. prolatam, cum vulgo legatur inconcinne: τὴν δ' ἔκ τε σποδιῆς καὶ π. ὄ. Hesychius: τεφρὸν, σποδιὸν, φαιὸν, πολιόν.

V. 58. quod vulgo exhibetur, περιτρέπει, etiam Brunckio displicuit. παρατρέχει δούλια ἔργα, praetercurrit, i. e. negligit, fugit opera servilia.

V. 75. legitur ἐπ' αὐχένα, sed copula vix abesse potest. αὐτόκωλος explico, quae tota sit venter, ventruosa mulier. non enim laudantur geminae et mammosae, de quibus Lucretius 4, 1161.

Versus 80. 81. vulgo inculcantur post 91. ineptissimo quidem loco, si quid ego sentio. Consentaneum est, quae risum odit, eam a nuptis quoque matronarum verbis abhorrere.

V. 82. legitur ἔῤξειεν, hiatu non ferendo.

VV. 94 sqq. vulgo: Τὰ δ' ἄλλα Φῦλα — Ζεὺς γὰρ μέγιςον — ἄῤῥηκτον πέδῃ (nostrae emendationi similis est Aeschyli locus Prom. 6.: 'Αδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀῤῥήκτοις πέδαις), Γυναῖκας· ἥν τι καὶ — Ἔχοντι τῷ μάλιςα γίγνεται κ., versus autem, cuius initium Καὶ δεσμὸν, vulgo non hoc loco ponitur, sed una cum praecedente, male repetitō, post 114. inseritur, interrupto orationis ibi

ordine. vox ἄφιλα efficit amphibrachum, ut passim producitur prior vocis φίλος syllaba, velut Iliadis 4, 155. 359., quod negare miror Iacobsium emendatt. critt. in vett. scriptt. tom. 2. pag. 151.

V. 101. vulgo pro πήγεται servatur πέλεται, quasi ε produci possit ante liquidam, cuius licentiae, praesertim extra caesuram, ne apud epicos quidem exempla exstant.

V. 105. ἢ ἀνθρώπου, minus recte.

Archilochiarum reliquiarum tertiae versus ultimus vulgo seorsim editur, qui mihi bene coniungi videtur cum antecedentibus duobus.

In fragm. 4. versu 2. vulgo legitur ex coniectura Ἄνεχε, δυςμενῶν. Sed in Gesn. ἐνάδευ, in Grotii codd. Stobaei ἀνὰ δὲ εὖ, habetur, unde Iacobsio quoque suspecta videbatur illa lectio. ἀμάδα et bene con-

struitur cum ἀλέξευ, et respondet τῷ δοκοῖσιν, quod de tabulatis navium accipio.

Versu 5. vulgo legitur οἴκῳ, frequentissimo errore.

In Solonis altero fragmento v. habetur Ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ δ., obscure quidem. αὔτως, temere.

ANACREONTICIS

accedat hoc Teii poëtae fragmentum:

ΕΙΣ ΕΡΩΤΑ.

Ὦ ἄναξ ἀδαμνὴς, Ἔρως,
Ὧι Νύμφαι κυανώπιδες
Πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
Συμπαίζουσιν! . . . .

V. mendose legitur Ὦ ἄναξ ὦ δαμάλης Ἔρως, κ. τ. λ.

INDEX CARMINUM.

LIPSIAE
EX OFFICINA IOANNIS SOMMER

Feb 23/63

